

Aylık
İşçi Gazetesi
Ocak 2018
Sayı: 30
Fiyatı: 2 TL

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

TAŞERONA KADRO ALDATMACASI!

yazı 2. sayfada

İç savaşa Bir Adım Daha!

2015 Temmuz darbesinin ardından Türkiye, Anayasası ve yasaları askıya alınan çıplak bir diktatörlük halinde geldi. AKP iktidarı burjuvazinin bekası adına ülkeyi hemen her alanda çıkardığı kararnamelerle yönetiyor. Bu kararnamelerin son örneği 696 sayılı kararname oldu. Kararname ile ekonomiden politikaya, yargıya, sağlığa, eğitime vb. kadar birçok alanda yeni gerici düzenlemeler yürürlüğe konuldu.

696 sayılı kararnamede en öne çıkan unsurlar; cezaevlerinde tek tip elbise uygulaması, taşeron işçilere yönelik yeni aldatmaca ve iç savaş hazırlığı anlamında sivil

devamı 2. sayfada

Tek Tip Elbise Yırtılacak!

Ali Gündüz

yazı 3. sayfada

Metal İşçileri Greve Doğru

N. Fırat

yazı 4. sayfada

Taşeron Kadro Aldatmacası

Firdes Can

İktidar tarafından hazırlanan ve geçtiğimiz hafta kamuoyuna içeriği sunulan taşeron düzenlemesi KHK yoluyla yasalaştı. Tasarı KHK yolu ile geçirilerek tartışmanın ve muhalefetin yolu kapatılarak oldu bittiye getirildi. Ayrıca, KHK düzenlemesi olduğu için, Anayasa Mahkemesi'ne gitme yolu da baştan kapatılmıştır. Diğer yandan, OHAL'in kalkması ile bu yasa da ortadan kalkacağı için, taşeron düzenlemesi tam bir aldatmacadır.

Binlerce işçiyi ilgilendiren taşeron düzenlemesi bu hali ile taşeron işçileri için tam bir aldatmacadır. kamudaki taşeron şirket işçilerini merkezi idare ve yerel yönetim olarak 2 sınıfa ayırmıştır. Merkezi yönetime alınacak işçiler devlet istihdamını düzenleyen 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu kapsamına alınmış; yerel yönetimlerdeki taşeron şirket işçileri ise belediye şirketlerine mahkum edilmiştir.

“Taşeronluğu bitirdik herkese kadro verdik!” söylemi üzerinden yerel yönetimlerde taşeron şirketler ve belediye şirketlerinde çalışan 500 bine yakın işçi kadro dışı bırakıldı. Kadrolu işçi olma hakkı ise sadece merkezi yönetim kapsamındaki genel bütçeli idareler, üniversiteler, hastaneler ve üst kurullarda çalışan 450 bin işçiyi kapsıyor. Ancak bu işçiler kadroya geçse de, mevcut kadrolu işçilerle aynı ücretleri alamayacaklar. Şu an aldıkları maaşla kadrolu işçi statüsüne geçecekler. Sadece 52 günlük bir tediye hakkı dışında, diğer kadrolu işçilerle aynı işi yapsalar da eşit koşullarda çalışmayacaklar. Onların faydalandığı toplu iş sözleşmesinden gelen diğer hakları da alamayacaklar. Öte yandan, işçiler kadrolu olmak istiyorlarsa daha önceden açtıkları kazanılmış ve halen süren davalarından vazgeçmek zorunda kalacaklar. Bu konuda önlerine “İmzalamak zorundasınız!” denilerek feragatnameler konuldu. Ayrıca işçilere güvenlik soruşturması, arşiv araştırması ve sınav koşulu da getirildi.

Sınavı geçen işçi, idareye karşı açtığı davalardan vazgeçtiğine dair dilekçeyi mahkemeye sunacak. Mahkemeden duruşma tutanağı ya da davanın reddedildiğine dair belge alınacak. İcra takibinden vazgeçtiğine ilişkin de icra müdürlüğünden yazı alacak. Sonrasında bu yazılar idareye verilecek. Feragatten sonra hiçbir yasal süreç de olmayacak, çünkü bu yasanın KHK ile çıkarılması zaten yasaların önünü kapatmak için.

İşçi idareden herhangi bir hak ve alacak talebinde bulunmayacağını ve bu haklarından vazgeçtiğine dair sulh sözleşmesini de idareye verecek.

Kadroya geçirilenlerden daha sonra şartları taşımadığı tespit edilenler tazmi-

natsız işten atılacak. Yapılan ödemeler de geri alınacak.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın yaptığı açıklamalar, taşeron işçilerin mevcut hak ve ücretleri ile kadroya geçirileceğine işaret ediyor. Ayrıca kadroya geçirilen işçilerin, mevcut kadrolu işçilerle olan ücret ve hak farkları kapatılmayacak. Eşitlik sağlanmayacak.

Taşeron işçi aynı iş kolunda veya farklı iş kolunda kadroya alınan işçiler içinde YHK (Yüksek Hakem Kurulu) tarafından karara bağlanan ve süresi en son sona erecek alt işveren toplu iş sözleşmesi, bu toplu sözleşme bitene kadar, geçerli olacak. İşçilerin hak ve ücretleri buna göre belirlenecek. Bu toplu iş sözleşmesinin hangi toplu iş sözleşmesi olduğu ya da olacağı henüz belli değil. Ancak KHK kapsamında yer alan merkezi idarelerdeki taşeronlarda yapılmış ya da yapılacak olan toplu iş sözleşmeleri arasında, süresi en son bitecek toplu iş sözleşmesi, merkezi idarelerde kadroya alınan tüm işçiler için esas olacak. Bu toplu iş sözleşmesi 2020 yılına kadar işçilerin hak ve ücretlerini belirleyebilecek.

Belediye çalışanları ise dün dışarıdan bir şirketin taşeron işçisi iken bu düzenleme ile belediyenin kurduğu şirketin taşeron işçisi olacak. Haklarında ya da ücretlerinde değişim olmayacak. Direkt belediye işçisi, kadrolu işçi veya güvenceli işçi olmayacaklar.

Başbakan'ın müjde diye basına açıkladığı taşeron işçileri ile ilgili düzenleme işçilerin güvenceli iş ve kadro beklentilerini ortadan kaldırırken işçileri sendikal haklardan yoksun çalışmaya mecbur bırakıyor. Maaşa yapılacak ufak zamlarla bir göz boyama operasyonu gibi görünen ve oldu bittiye getirilen düzenleme taşeron işçisinin taleplerini ve hak ettiğini karşılamaktan çok uzaktır.

KHK'nın çıkarılması ile birlikte sendikaların tutum almaması, sadece söz ile kınamada bulunması, bu süreçte aktif harekete geçmeyeceklerinin de göstergesidir. Her ne kadar taşeron adı altında anılsa da bu işçiler Türkiye işçi sınıfının parçasıdır. Bu sorun tüm işçi sınıfının sorunudur.

Şu anda metal toplu iş sözleşmelerinde de sendikaların duyarsızlığı, taşeron sorunundaki duyarsızlığının bir benzeridir. Bu iki gündem işçi sınıfının birlikte mücadele edeceği bir alandır. İşçi sınıfı 2015'te yaptığı gibi, sendikalara rağmen bu mücadeleyi yürütecek güce sahiptir. Yeter ki, bu gücün bilincinde olsun.

Bu göz boyamaya karşı taşeron işçileri ve tüm işçi sınıfı birlikte hareket etmelidir.

1.sayfadan devam

İç savaşa Bir Adım Daha!

lere güç kullanımı ve yargılama muafiyeti içeren düzenlemelerdir.

AKP, devletin bir milyonu aşkın ordu ve polis gücü varken, bu güç yarım milyon kadar özel güvenlik örgütlenmesi ile köy korucuları, muhtarlarla, paramiliter güçlerle takviye edilmişken ve bunlara Suriye'ye müdahale adı altında özel olarak eğitilmiş ordular eklenmişken, böyle bir kararnameye neden ihtiyaç duyuyor? Bu sorunun iki önemli yanıtından birincisi; iktidarın izlediği iç ve dış politika ile üzerinde oturduğu zemin son derece kayganlaşmıştır, üstelik derinleşen ekonomik kriz mevcut patlayıcı yığını daha da büyütmekte ve patlamaya hazır hale getirmektedir. İkincisi; AKP, olası bir patlamanın doğrudan kendi iktidarını hedef alacağını 2013 Haziran başkaldırısından biliyor.

Ayrıca kriz dönemi boyunca dünyanın çeşitli ülkelerinde patlak veren başkaldırıların, isyanların ordu ve polis gücü ile bastırılmasının zorluğu da biliniyor. Bu koşullar altında AKP ve devletin korkuları birbirlerine dolanıyor. AKP ve devletin korkuları birbirine dolanıp büyüdükçe iç savaş önlemleri de çeşitleniyor. AKP sıkıştığı noktada önceki önlemlere kendi sadık, fanatik seçmen gruplarını da dahil ediyor. Cezai muafiyet getirilerek Halk Özel Harekât (HÖH) adı altında oluşturulan paramiliter gücün önü açılıyor.

Doğrudan devletle bağlantılı olan bu türden örgütlenmeler, tarihte, çökmeye mahkum bütün diktatörlüklerin ortak özelliğidir. Almanya'da SA'lar, İtalya'da Kahverengi Gömlekliler, U2 mafyası, Latin Amerika'da mafyatik çete örgütlenmeleri, burjuvazinin iç savaş örgütlenmelerinin en tipik biçimleridir. Bu tür yöntemler Türk burjuvazisine hiç de yabancı değildir. Osmanlı'dan devraldığı bu yöntemleri geliştirmiş, cumhuriyet tarihi boyunca her sıkıştığında bu yöntemlere başvurmuştur. Osmanlıda kurulan Hamidiye alayları, Ermeni, Kürt ve Pontuslara karşı suçlulardan kurulan çeteler, 1970'li yıllarda MHP'den devşirilenlerle kurulan paramiliter örgütlenmeler, 1990'lı yıllarda Jitem vb. örgütlenmiştir.

İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun, kararnamenin çıkışından hemen sonra uyuşturucu ile mücadeleye dayandırarak sarf ettiği “Ayağını kırın” çağrısı kararnamenin tam bir iç savaş kararnamesi olduğunun yeterli kanıtıdır.

İşçi sınıfının bugünkü bilinç ve örgütlülük düzeyi, burjuvazinin iç savaş sonunda attığı adımların içerdiği tehlikenin önemini daha da büyütüyor. İşçi sınıfının güçsüzlüğünden aldığı güçle iç savaş örgütlenmesi fanatik AKP seçmenini içine alacak biçimde genişletiliyor.

Burjuvazinin bu yönelimini karşılayacak tek güç işçi ve emekçilerin bilinç ve örgütlülüğüdür. Çünkü burjuvazi ne kadar saldırgan olursa olsun, milyonlarca işçi ve emekçinin bilinçli ve örgütlü gücü karşısında yıkılmaya mahkumdur.

Tek Tip Elbise Yırılacak!

Normal yollarla yönetme yetisini kaybeden burjuvazi, 2016 Temmuz'undan beri ülkeyi fiili bir darbe rejimi ile yönetiyor. Bizim oligarşik diktatörlük olarak nitelediğimiz bu süreç gün be gün toplumsal hayata işleniyor.

AKP iktidarı ve Erdoğan çıkarılan KHK'lar ile işçi sınıfını, muhalefeti, basını, öğrencileri, hocaları ve en çok da Kürt özgürlük hareketini ve Türkiye devrimci hareketini sindirmeye, ezmeye çalışıyor. İlan edildiği günden beri OHAL'in hedefinin FETÖ dedikleri cemaat yapılanması olduğunu iddia ettiler. Ancak ilan edildiği günden beri bu devlet için esas tehlikenin işçi sınıfı olduğunu vurguladık. Esas tehlike koltuk kavgası veren cemaatçiler değil, bu ülkedeki işçi sınıfı ve devrimci örgütlerdir. Kürt özgürlük hareketi ve Türkiye devrimci hareketi iktidarın saldırısının odak noktasındadır.

Bu saldırı bir yanıyla sistematik bir yanıyla kaotik. Sistematik, çünkü düzen karşıtı unsurları ortadan kaldırmayı hedefliyor, bu yüzden tutuklama, sansür, tehdit gibi yöntemlerle terör estiriyor. Kaotik çünkü iktidar içinde bulunduğu krizi çözemiyor, korkuyor, korkusunu topluma yayarak ayakta kalmaya çalışıyor. İktidar, KHK'lar ile -bizim için zaten meşruiyeti olmayan- kendi hukukunu dahi ayaklar altına alıyor, hiçbir kural tanımıyor.

2017'nin son günlerinde çı-

karılan yeni bir KHK ile ise bu kez mahpuslar hedef alınıyor. Kamuoyunda "tek tip elbise" olarak anılan bu "yeni" düzenleme ile "anayasal düzene ve bu düzenin işleyişine karşı suçlar", "devletin güvenliğine karşı suçlar", "cebir ve şiddet kullanarak, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın öngördüğü düzeni ortadan kaldırmaya veya bu düzen yerine başka bir düzen getirmeye veya bu düzenin fiilen uygulanmasını

engellenecek, böylece kamuoyu önünde insani bir görüntü çizmeleri önlenecek (!).

Diğer yandan, kadın katilleri, eli silahlı mafyalar, çocuklara tecavüz edenler istedikleri giysilerle duruşmalara gidecek, hakimlere "makbul vatandaş" pozu kesecek; suçlamalarında mahkemedeki şık giyimlerinden dolayı iyi hal indirimi uygulanacak! Ama AKP'li ya da MHP'li olmayan herkesin terörist ilan edildiği Türkiye'de terör suçlamasıyla yargılanan herkes tek tip kıyafet giyinecek.

önlemeye teşebbüs" gibi suçlar nedeniyle cezaevinde hükümlü ve tutuklu bulunanlar, duruşmalara badem kurusu ve gri renkte tulum giyerek getirilecek. Uzun zamandır iktidarın gündeminde olan bu düzenleme, "bakın aynı-sı Amerika'da da var." denilerek, Amerika'nın Guantanamo'daki işkence merkezi meşrulaştırılarak savunulmuştur. Böylece mahkumların mahkemeye çıkarken takım elbise, kravat vs. takması

Yazıda "yeni" ifadesini tırnak içine aldık, çünkü devrimciler için tek tip elbise dayatması yeni değildir. Daha evvel cezaevlerindeki devrimcileri kişiliksizleştirmek, sindirmek için devlet tek tip elbise dayatmasına başvurmuş ancak cezaevlerinden yükselen direnç ile bu saldırı boşa düşürülmüştü.

1984 yılında devlet tek tip elbise dayatması başlatmıştı. Buna ilk tepki Metris Cezaevi'ndeki

devrimcilerin açlık grevi oldu. Yine tek tip dayatmasına karşı devrimciler mahkeme salonlarında üzerlerindeki kıyafetleri çıkararak protesto ettiler. Açlık grevini sürdüren 4 devrimci Metris Cezaevi'nde hayatını kaybetti. Ardından askıya alınan uygulama 1986'da yürürlükten tamamen kaldırıldı. Daha sonra 1987 ve 1988'de devletin benzer girişimleri cezaevlerinden yığınsal direnişle karşılandı. Devlet her seferinde geri adım attı. Türkiye devrimci hareketi cezaevlerindeki militanlarıyla ve dışarıdaki mücadelesi ile tek tip dayatmasını her seferinde bertaraf etti.

Darbeden yargılanan cemaatçilerin kimden emir aldığını, kim için çalıştığını bilmeyiz. Tek tip elbise dayatmasına cezaevindeki Fetullahçıların nasıl karşılık vereceğini de bilemeyiz. Ancak devrimcilerin tavrı dünden bellidir.

Tek tip kıyafet insanlık onuruna aykırıdır. Amacı mahpusları kişiliksizleştirmek, onursuzlaştırmaktır. Amacı devrimcilerin "suçlu" birer nesne gibi gösterilmesidir. İnsanlık onuruna karşı girilen bu saldırı dün olduğu gibi bugün de dirençle karşılanmalıdır. Bütün devrimci, sosyalist partiler, örgütler içeride ve dışarıda bu saldırıya karşı eylem birliği yapmalı, birlikte hareket etmelidir. Dün olduğu gibi bugün de bu kişiliksizleştirme operasyonu boşa düşürülmelidir.

Türkiye devrimci hareketi, bütününe yönelen bu saldırıyı topyekün direniş ve mücadele ile aşmalıdır; tek tip elbiseyi yırtıp atmalıdır!

Acele etmeyin! Biz kaçmadık, biz bitmedik. Bizi zincire de vursanız; biz buradayız ve burada kalacağız! Ve zafer bizim olacak... O gün geldiğinde hala hayatta olur muyuz ... ama programımız yaşayacak; kurtulmuş insanlığın programı olacak. Her şeye rağmen!

Karl Liebknecht

Devrim daha yarın "gümbürtüyle ayağa kalkacak yeniden" ve yüreklerinize korku salan borazanlarla ilan edecek: Vardım, varım, var olacağım!"

Rosa Lüxemburg

Çipras ve Syriza

Mustafa Özkan

2000’li yıllarda komşu Yunanistan’da sağ ve sol sayılan partiler, aynı senaryoları başka yollardan izleyip soygunlarla insanları canlarından bezdirmişlerdi. Sevk ve sefa içinde yaşayan bir gruba ülke kaynakları yetmediği için borçlar alınıp, ülke ipotek edilmiş; bu ipotek sonucunda da başta emperyalist AB olmak üzere alacaklılar kapıya dayanmıştı. Şehirler yağmalanıyor, mücadele ile kazanılan haklara saldırıyı başta işçi sınıfı ve gençler şiddetle reddediyor ve şiddete şiddetle karşılık veriyordu. Bunun sonucunda burjuvazi çaresiz, ne yapacağını bilmez duruma düşmüştü. Halk, ‘borçları kim alıp harcadıysa onlar ödesin’ diyor, krizin faturasının, sefasını süren ulusal ve uluslararası şirketlere kesilmesini istiyordu. 2010’lara gelinirken yeni bir “sol” üretildi Yunanistan’da. Radikal sol Syriza.

Syriza ve genç lideri Çipras, 2012 seçimlerinden itibaren umut olarak pompalanıp, yükselişe geçti. Bu umut ve pompalama hengamelelerinde iktidara kıl payı yaklaşp, şoven yaklaşımlı Bağımsız Yunanlar Partisiyle hükümet kurması uyutulmuş gözlerin görmesini sağlayamadığı gibi birde Yunanistan Komünist partisine saldırılıp o şemsiyeye girmedikleri için itibarsızlaştırma girişimlerine başlandı.

O hengamelerde Çipras sevdalılarının oraları görmek için can atan dostlarımdan biri Yunanistan’a gidip olanları yerinde görmüş, hayranlıklarını anlatmıştı bana. Et-kilenmemek olası değildi. Bizdeki kimi parti ve gruplar kendilerini Syriza örneğiyle özdeşleştiriyor hatta, iktidar partisi bile o rüzgara kapılıp biz de bu ülkede aynı şeyleri yaptık diyordu. Baksanız herkes Çipras, her kurum Syriza.

Geçenlerde arkadaşımın oğlu Çağrı, geçen yıl Yunanistan’a gittiğini ve orada büyük bir eyleme tanık olduğunu, ilgiyle yaklaşıp eylemi izlediğinde Çipras karşıtı olduğunu hayal kırıklığıyla anlattı bana. Beş altı yıl önce Çipras’ı baş tacı yapanlar şu anda ona lanetler yağdırıyordu. Ama diyordu Çağrı, “amca yine de bizim buralardan daha iyi oralarda yaşam”.. İşte bizim anlayamadığımız da bu aslında. Biz kendimizi hep kötünün iyisine layık görürüz de ondan. İstedğini alamayan Yunan halkı ve işçi sınıfı

kandırıldığını anlayıp yine yollara düşmüş besbelli.

Peki neden? Bir düzeni değiştirmeden arzuladığın düzenin koşullarını eski düzende uygulayamazsın da ondan. Burjuvazinin erki sürdüğü sürece hükümet etme yetkilerini bir başkası alsa ne; almasa ne?. Dolayısıyla da halk kitlelerinden ve işçi sınıfından yana bir şey yapamazsın. Borçları sileceğim diyenler yenilerini almak zorunda kalır da şaşarsın. Asgari ücreti 750 EURO’ya çıkarırlar ama alım gücünü, enflasyon ve çeşitli adlarla vergi artışlarıyla daha aşağılara çekerler. Kira desteği sözüne bir şey demezler ama kirayı iki katına çıkartarak. Yabancı borçları yabancı borçla kapatmana izin verirler, borçlar katlanırken, ülkenin yer altı-üstü zenginlikleri yağmalanır, halkın yoksulluğu daha da büyür. Farkında olmadan uğruna yolları kapatıp sokakları yangın yerine çevirdiklerinin, senin gazını almak için bunları örgütlediğini anlarsın da iş işten geçer. Büyük patronlar ise bu orta oyununa bakıp kıs kıs gülerken başa döndüğünü ve hatta en gerilerden başa döndüğünü anlarsın da, çok geç olmuştur.

Kısacası bir devrimci ayaklanmayı daha sözde devrimci gaz almalarla önledi emperyalistler Yunanistan’da. Şu anda Syriza ve Çipras sevdalıları sus pus. Ne güzel de örnekler veriyorlardı, Yunanistan’a halk iktidarı geldi diye. Kan dökmeden de bu işler olabiliyor diye çalımlar satıyordu bazıları. İtiraz edenlere, ‘yeni gelişmeleri bekleyin’ diyorlardı.. ‘Hele bir sistem otursun da siz o zaman görün Syriza’nın maharetlerini’ diye ekliyorlardı.

İşte şimdi görüyoruz Syriza’nın maharetlerini. Zaman Syriza sevdalılarını haklı çıkarmadı. Zaman burjuva uzlaşmacılıklarıyla yeninin yaratılamayacağını öğretti herkese. En barbar düzen olan kapitalist sistemi sonlandıracak sınıf, İşçi Sınıfıdır. İşçi sınıfı burjuvaziyle savaşmadan iktidarı alması mümkün değildir. Demokrasi mücadeleleri kazanılmış hakları savunmaktan öteye gitmez. Topyekun hesaplaşma olmadan toplumsal kurtuluş olmaz. Tek yol İşçi sınıfının politik örgütünün öncülüğünde gerçekleştirecek sosyalist devrimdir. Diğer yollar uzlaşmacılıktır. Uzlaşma ise eski düzenin savunucularıyla yapılacağı için, gericiliktir.

Metal İşçileri Greve Doğru

Birleşik Metal İş sendikası (BMİS) Ağustos ayında yaptığı açıklama ile toplu iş sözleşmesi taslağını açıklamış ve bu taslakta istenen taleplerin gerçekçi olduğunun altını çizerek MESS işverenlerinin, taleplerini dikkate almalarını istemişlerdi. Ayrıca ilk altı aylık döneme ilişkin geçmiş yıllardaki kayıplarına istinaden, kıdem zammı da dahil olmak üzere 695 tl talep ederek; sonraki altı aylık döneme ilişkin ise enflasyon artı iki puan formülünü önermişlerdi. BMİS üçüncü altı aylık döneme ilişkin yüzde altı zam talep ederek enflasyonun bu rakamı geçmesi halinde aradaki farkın ödenecek bir ücret zammı istemişti. Dördüncü altı aya ilişkin ise yine enflasyon artı iki önerilmişti.

MESS işverenleri ise 1 Aralık 2017’de hem Türk Metal Sendikası ile hem de BMİS ile yaptığı görüşmelerde, toplu sözleşme sürecini altı aylık dilimlere bölerek enflasyon oranında ücret zammı dışında ilave zam vermeyeceğini ilan etti.

MESS’in teklifine göre ilk altı aylık dönem için yüzde 3,20 zam önerilmiş; bu da tutar olarak 59 tl ile 100 tl arasında bir zam anlamına geliyor. MESS sosyal haklarda da aynı zam oranında ısrar edince her iki sendikada uyuşmazlık zaptı tutmuşlardı.

Toplu sözleşme sürecinde arabulucu evresine geçilmiş olması, arabulucu vasıtasıyla bir anlaşma şansını içermemektedir. Görüştüğümüz BMİS yetkilileri; “durumdan umutsuz olduklarını, eylem programını uygulamaya devam edeceklerini” bildirmişlerdir. Halen BMİS’in kendi sayfasında ilan etmiş olduğu eylem programı yürürlükte olup, işçiler bu programa uygun olarak eylemlilik hattını sürdürmektedirler. Bu programa göre işyerlerinde kesinlikle fazla mesaiye kalınmamaktadır. Bu uygulama sadece BMİS işyerlerinde değil Türk Metal’in de örgütlü olduğu işyerlerinde yaygın olarak yapılmaktadır. Hatta Türk Metal Sendikası da basına ve kamuoyuna yasal ve meşru eylemlilik çizgisini sürdüreceğini ilan etmişti.

BMİS yetkilileri de MESS’in teklifi ile kendi teklifleri arasında uçurum bulunduğunu, MESS’in teklifinin işçilerle alay etmek anlamına geldiğini Enflasyon endekslerinin işçilerin tüketim alışkanlıklarına göre belirlenmediğini, ayrıca sürekli olarak enflasyon hesaplama tekniklerinin değiştirildiğini, MESS tarafından önerilen % 3,2’lik ücret zammının işçilerle alay etmek anlamına geldiğini, dolayısıyla, bu koşullarda bir uzlaşmanın olanaksız olduğunun altını çizdiler.

MESS toplu sözleşme dönemini % 3,2 ücret artışıyla kapatmanın, yanında ikramiyelerin fiili çalışmaya bağlanması, deneme süresinin dört aya ve toplu sözleşme süresinin üç yıla çıkarılmasını istiyor.

İşverenler bir süreden beri sadece ücretlere göstermelik zam yapmakla yetinmiyor, işçi sınıfının bütün haklarını gasp etmeye çalışıyor. Hükümetin OHAL koşullarında grevlere izin verilmeyeceğini bildiklerinden sendikalara istedikleri koşulları dayatıyorlar. MESS’in dayattığı koşulların kabul edilemez olduğu açıkken ve grev kapıdayken, karşı mücadeleyi sadece fazla mesailerin durdurulmasıyla sınırlandırması, sendikaların sürece ciddi hazırlanmadıklarını göstermektedir.

İşçi sınıfı kendisine dayatılan bu koşulları reddedecek güce sahiptir. Sadece metal sektörünü değil, ekonominin bütün sektörlerini içine alan bu saldırıyı ancak birleşerek, üretimden gelen gücünü ve çetin mücadelelerle elde ettiği ve bugün OHAL kararlarıyla elinden alınmak istenen grev hakkını kullanarak durdurabilir. İşçi sınıfının bu gücü harekete geçirdiğinde neler yapabileceğini 2015 metal greviyle ortaya koymuştu, bugün 2015 greviden daha ileri sıçrama olanaklarına sahiptir.

Tuzla'da Yaşananlar Kapitalizmin Gerçek Yüzüdür

Kapitalistlerin kâr hırsı, işçi sağlığını, halk sağlığını ve çevre güvenliğini yok ediyor

Orhan Çetin

2017'nin son günleri yaşanırken, 25 Aralık 2017 günü, özellikle kimyasal üretim yapan kapitalist şirketlerin yoğun olarak bulunduğu Tuzla bölgesinde İSKİ'ye bağlı kanalizasyon hattına, atık su kollektörüne kaçak olarak boşaltılan kimyasallardan çıkan zehirli gaz bölgeye yayıldı. Özellikle İstanbul Tuzla'da Yayla, istasyon, Postane ve Evliya Çelebi mahallelerinde kimyasal atıklardan çıkan zehirli gazların etkisiyle bir çok kişi hastanelere başvurdu. Tuzla Devlet Hastanesi, Marmara Üniversitesi Pendik Eğitim ve Araştırma hastanesi ile Kartal Dr. Lütfi Kırdar Eğitim ve Araştırma hastanelerinin acil servislerinde zehirli kimyasallardan etkilenen 100'e yakın kişi solunum güçlüğü, göz ve geniz yanması şikayetleriyle tedaviye alındı.

Tuzla'da kanalizasyona boşaltılan kimyasal maddeyle ilgili olarak açıklama yapması kamuoyunu bilgilendirmesi ve çevrede yaşayanları uyarması gereken, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, İstanbul Valiliği, İstanbul Valiliği Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğü, İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Tuzla Belediyesi, Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi yetkilileri boşaltılan atık ve miktarı hakkında hiçbir açıklama yapmazken, Çevre ve Şehircilik Bakanı Özhasseki İstanbul Sanayi Odasında alelacele 'Korkulacak bir şey yok, ara sıra gözden kaçabiliyor' şeklinde bir açıklama yaparak, kapitalistlerin iktidarının yaşanan-yaşanacak sorunlara nasıl baktığını, kâr hırsıyla işçilerin yaşamlarını ve semtleri yağmalayan kapitalistlere nasıl göz yumduklarını, fabrikalarda işçi sağlığı ve semtlerde halk sağlığı için nasıl önlem almadığını gözler önüne sermektedir.

Tuzla İlçe Emniyet Müdürlüğü yaptığı incelemeler sonucunda olaya karışan 4 adet tanker tesbit edilebildiğini belirtirken, İSKİ yetkilileri kanalizasyon sistemine dökülen kimyasal atığın zararlı kimyasal trichloroethylene olduğunu açıkladı. Trichloroethylene suda çözünmediği ve havada asılı kaldığı için kanalizasyon boyunca rögar kapaklarından havaya karışarak Tuzla'yı etkisi altına aldı ve zararlı kimyasaldan etkilenen 97 kişinin hastanelerde tedavi edilmesine neden oldu..

Trichloroethylene

Kimyasal Maddesi Nedir?

Trichloroethylene kimyasal maddesi yanıcı olmayan koku-suz, renksiz bir maddedir. Avrupa Kimyasallar Ajansı verilerinde zararlı ve kanserojen olarak belirtilmektedir. Trichloroethylene tekstil ve metal sektöründe solvent ve yağ çıkarma ajanı olarak kullanılan kimyasal bir bileşik, sıvı olarak kullanılıyor. Metallerin yağlarının temizlenmesinde, ekstraksiyon çözücüsü olarak yağ ve wax'larda, boyalarda çözücü olarak, kuru temizlemede soğutucu ve ısı transferi sıvısı olarak, elektronik parçaların temizlenmesinde, boya ve tutkallarda seyreltici, tekstil sanayisinde kimyasal ara madde, havacılık endüstrisinde ise sıvı oksijen püskürtülmesinde kullanılıyor. Trichloroethylene tamamen suda çözünmez olduğundan, buhar gibi havada kalma eğiliminde olan bir kimyasal maddedir. Buhar gibi

polistirenden yapılmış olan malzemeler için yapıştırıcı şeklinde kullanılmaya başlamıştır. İnsanlarda öfori (duygu coşkusu-zafer sarhoşluğu vb durum) oluşturur, fakat sürekli solunduğu zaman alışkanlık meydana getirebilir. Sanayide en fazla tetrakloroetilen imalatında kullanılır. Bunun için trikloroetilen kullanılmadan evvel klorla tepkimeye sokularak pentakloroetana dönüştürülür. Daha sonra pentakloroetanın sodyum hidroksit veya potasyum hidroksitle tepkimesi ya da bir katalizör ile beraber ısıtılması vasıtasıyla tetrakloroetilen meydana gelir

İlk Defa Yaşanmıyor

İşçi ve emekçi halkın yaşam alanı olan Tuzla'da, koku şikayetleri yeni değil. Tuzla'da fabrikalarda ve semtlerde kimyasal maddelerden yayılan kokulardan rahatsızlık sürekli olarak gündeme geliyor. Bu da zararlı ve zehirli kimyasal maddelerin bölgedeki kapitalistler tarafından

yüzünü ortaya çıkarmış oldu. Bu yaşanan kimyasal madde etkisi bu bölgede ilk değil. Tuzla'da daha önce 2006 ve 2011 yıllarında toprak altına gömülmüş kimyasal atık dolu variller bulunmuştu. Yine 2015 yılında da Tuzla Organize Deri Sanayi bölgesindeki bir fabrikadan çevreye nitrik asit sızıntısı meydana gelmişti.

İşçi Sağlığı ve

Halk Sağlığı Hiçe Sayılıyor

Kapitalist sınıflar ve onların iktidarı organize sanayi bölgeleri ve sanayi üretiminin yapıldığı yerlerde işçi sınıfının yaşamlarını, kimyasal maddelere maruz kalmasını ve bu kimyasal maddelerin kontrol edilmeksizin yaşanan çevreye ve doğaya atılmasını önemsemiyor. İşyerlerinde kullanılan kimyasallar konusunda gerekli önlemleri almıyor. Tehlikeli kimyasalların kullanıldığı ve bulundurulduğu iş yerlerine yönelik bir risk haritası yok. Bu işyerlerinde bu tehlikeli kimyasalların nasıl kullanıldığı ve atıkların nasıl bertaraf edildiği takip edilmiyor. Tehlikeli kimyasalların yönetimi konusunda gerekli düzenlemelerin yapılmaması, denetimsiz bir şekilde kullanılması ve emekçi semtlerinin çevresine atılması, kapitalistlerin işyerlerinden başlayarak, işçi sınıfının ve emekçi halkın yaşamını nasıl hiçe saydığını ve yağmaladığını göstermektedir.

Atılan kimyasal atıklar önce fabrikalarda işçi sınıfının yaşamını yok etmekte, daha sonra dışarı atılan kimyasal atıklar emekçi halkın yaşam alanlarını ve sağlığını tehdit etmekte, çevre felaketleri şeklinde doğayı mahvetmektedir.

İşçi sınıfının yaşamını yağmalayan kapitalistlerin, halk sağlığını, çevre sağlığını ve güvenliğini koruması düşünülemez. Özellikle halk sağlığına ve güvenliğine bugüne kadar bakıldığından farklı bakılmalı, işçi sağlığı, halk sağlığının alt birimi olarak değil, halk sağlığı işçi sağlığının bir alt birimi olarak görülerek, işçi sağlığı ana bilim dalı altında bütün süreç masaya yatırılmalıdır.

Kapitalistlerden ve iktidarından çözüm beklemek bir çıkmaz yoldur.

İşçi sağlığı, halk sağlığı, çevre sağlığı sorunlarının çözümü, işçi sınıfının birikiminde, birliğinde ve mücadelesindedir.

havada kalabilmesinden dolayı havaya hızla karışabiliyor. Trichloroethylene'e kısa süreli maruz kalmak göz ve cilt problemlerine neden olabilir, baş ağrısı, baş dönmesi ve uyku hali belirtileri ortaya çıkabilir. Trichloroethylene solunması durumunda akciğer iltihaplanmasına yol açabilir. Trichloroethylene'e uzun süreli maruz kalınması ise böbrek ve karaciğerlerde ciddi hasarlara yol açabilir. Bu maddeye maruz kalan hamilelerde düşük yapma, düşük doğum ağırlığı, çocuklarda merkezi sinir sistemi rahatsızlıkları, kronik kalp sorunları görülebilir, genetik bozukluklara neden olabilir. Deneylerde trichloroethylene'e maruz bırakılan farelerde böbrek ve karaciğer kanserinde ciddi artışlar gözlenmiştir.

Trikloroetilen ilk olarak maket oyuncaklarda kullanılmak üzere

yoğun olarak ve önlemsiz olarak kullanıldığını, kimyasal atıkların zaman zaman bilinmeyen miktarlarda kanalizasyon hattına döküldüğünü gösteriyor. En son 25 Aralık'ta yaşananlar ise kimyasal atık miktarının yüksekliğini ortaya koyuyor. Kimyasal maddelerin fazlalığı nedeniyle çevrede daha yoğun olarak hissedildi, ve böylece kimyasal maddeden etkilenme daha ciddi sonuçlar doğurdu. Bu nedenle kimyasal madde 100'e yakın kişinin hastanelerde tedavi görmesine neden oldu ve kimyasal atıkların durumunu gündeme getirdi. Bu kadar yoğun olmasa yine kapitalistlerin kâr hırsıyla işçilerin yaşamını ve yaşadıkları semtleri zehirlemesi görmezden gelinecek ve ölümler, zehirlenmeler oluncaya kadar gündeme gelmeyecekti. Yaşanan etkilenmenin büyüklüğü kapitalizmin gerçek

Büyük Resmi Görmek

Yusuf Erdem

Ele alınan sorunu, büyük Eresmin içine yerleştirerek –yani bütün içindeki bağlantılarını ve etkilenmelerini göz önünde tutarak- analiz etmek gerekir. Bu gerekliliğe aldirmeden yapılan değerlendirmeler, alınan kararlar ve yapılan faaliyetler sırasında yanlışlıklara düşmek, kaçınılmazdır.

Kapitalist-emperyalizmin içinde debelendiği kriz; daha önceki krizlerine göre çok daha derin, çok daha yaygın ve müzminleşmiş bir krizdir. Parasal ve kredi yöntemleriyle ya da krizin yükünü uzak coğrafyalara aktararak bu krizi aşabilmesi olanaksızdır. Mali-parasal tedbirler, krizi çözmüyor; tam tersine bu tedbirler sorunu derinleştirip büyük patlamaları kaçınılmaz kılmak üzere biriktiriyor.

Eşitsiz gelişme yasası hükümünü sürdürmektedir. Birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşlarıyla geçici olarak kurulan güçler arasındaki denge bozulmuştur. Amerikan emperyalizminin ekonomik-askeri-siyasi hegemonyası iyice aşınmış, teklemeye başlamıştır. ABD karşısında AB ve Almanya, Rusya, Çin, Japonya ve Hindistan... küresel ekonomi ve siyasette etki alanlarını genişletmekte ve emperyalistler arası rekabet giderek şiddetlenmektedir.

Güçler dengesindeki böylesine köklü bir değişiklik, kaçınılmaz olarak dünyanın yeniden paylaşılmasını dayatmaktadır. Bunun da tüm dünyayı saran bir emperyalist savaşı başlatması beklenmelidir. Çünkü Kuzey Afrika, Ortadoğu, Afganistan, Ukrayna ve Balkanlar'da tutuşturulan yerel-kısmi savaş ocakları dünyanın yeniden paylaşılmasında yeterli olmamaktadır. Özetle dünyamız, koşar adım –belki de doğal yaşamı ve insan soyunu tümüyle yok edecek- topyekun bir savaşa ve yıkıma gitmektedir.

Bu sürece ise dünyada ve Türkiye'de tam bir siyasal gericilik ve çürüme eşlik etmektedir. Hemen hemen yer kürenin her kıtasında ırkçılık, yabancı düş-

manlığı, saldırgan bir şovenizm, dinci- mezhepçi radikal akımlar güç kazanmaktadır. Bunun siyasal planda yansımaları ise korkutucu boyutlardadır.

Amerika'dan, AB ülkelerine, Avusturya'dan Türkiye'ye kadar en çapsız, en kaba, en demagog, en şoven iktidarlar kuruluyor; krizin yerinden oynattığı geniş kitleleri şovenizm ve gerici ideolojilerle sarhoş ederek mobilize etmeyi başarıyorlar.

Bu karanlık ve tehlikeli gidiş özellikle Türkiye'de had safhadadır. Söz ve Eylem, bu iktidarı bir "savaş hükümeti" olarak nitelemişti. AKP'nin azgın bir burjuva iktidarı olarak 20 Temmuz OHAL darbesiyle açtığı savaşın ilk hedefi kuşkusuz işçi sınıfı olmuştur. Erdoğan'ın TÜSİAD patronları önünde sarf ettiği "Şimdi OHAL var; artık grev, boykot, ıvır zıvır olmayacak." sözleri; yine yabancı patronları yatırım yapmaya özendirmek için işçi hareketlerine izin vermeyeceklerini ve bizde emeğin çok ucuz olduğunu belirtmesi, onun ve hükümetinin işçi ve emekçi düşmanı siyasal misyonunu açıkça ortaya koymaktadır.

Tam da bu noktada şu olguya dikkati çekmek gerekiyor: İşçi sınıfına bu azgın saldırı, işçi hareketinin çok örgütlü, çok canlı ve hareketli, çok güçlü bir ortamda gerçekleşmiyor. Tersine sınıfın örgütlülüğünün çok sınırlı kaldığı, eylem ve direnişlerinin birbirinden kopuk olduğu, sendikal örgütlenmelerinde patron ve iktidar yanlısı sarı sendikacılığın veya reformist uzlaşmacılığın yoğun olduğu; işçi sınıfının sosyalizme sırtını döndüğü ve devrimci hareketin genel olarak sınıftan uzak olduğu... bir ortamda yapılıyor.

Ve burjuvazi, sonunu getirecek olan şeyin komünist hareketle kaynaşmış işçi hareketi olduğunu çok iyi biliyor. Böyle bir gücün yeşermemesi için burjuva devleti önceden bütün tedbirlerini alıyor. Amaç, işçi sınıfının örgütlenmesini, mücadelesini ve devrimci hareketle buluşmasını daha başlangıçta ezmektir.

Bu tedbirlerden bazıları OHAL rejimini –OHAL yasasını bile çiğneyerek- sürekli kılmak, işçi sını-

fının tüm direniş, başkaldırı ve örgütlenme girişimlerini ezmek, işçi hareketi ile komünist hareketinin buluşmasını; özgürlük hareketi, emek hareketi ve sosyalist hareket arasındaki dayanışmayı engellemek; yerel yönetimleri ve parlamentoyu işlevsiz kılarak bir kenara atmak ve örgütlenme ve ifade özgürlüğünü –devlet gücünü en kurlsız, en sınırsız biçimde kullanarak- tümüyle yok etmektir.

Burjuvaziye ve onun bu azgın iktidarına bütün bu tedbirler de kâfi gelmemektedir, gelmeyecektir. Düşmanlar, düşmanlıklar üretmek zorundadır. İster dinci-mezhepçi, ister ırkçı-şoven olsun bütün faşist ideolojiler birer düşmanlık yaratma ("Üç tarafı denizlerle, dört tarafı düşmanlarla çevrili bir ülkede" bir coğrafyada yaşamaktayız. İş, ekmek, örgütlenme ve ifade özgürlüğü ve eşit yurttaşlık isteyen bütün muhalif "terörist, iç düşmanlar" devletin bekasını tehlikeye atıyorlar vb.) ve kullanma ideolojisidir.

Kriz işsizlik, yoksulluk ve güvensizlik yaratarak geniş halk yığınlarının yaşamlarını altüst etmiş, özellikle gençlerde geleceğe güveni ve özgüveni ortadan kaldırmıştır. Huzursuz, örgütsüz, güvencesiz, umutsuz, öfkeli ve çıkışsız geniş yığınlar mezhepçi ve ırkçı şoven ideoloji sunulmakta; gerçek düşmanı –sömürü sistemi kapitalizm ve burjuva devleti- gizleyen düşmanlıklar ve sahte düşmanlar üretilmekte; böylece

yığınlar mobilize edilmekte, örgütlenmekte, savaşa ve iç savaşa hazırlanmaktadır.

Bu tablonun ortaya koyduğu gerçeklik şudur: Kriz, Savaş ve Devrim aynı tabloda yer almaktadır. Krizi yaratan ve büyük insanlığı yok oluşturan SAVAŞ güçleri apaçık ortada reel bir güçtür; DEVRİM güçleri ise -1980 ve özellikle 90'lardan sonra- sorunlu durumdadır. Üstelik nesnel olarak tarihin hiçbir döneminde dünyamız komünizm için bu kadar hazır olmadığı halde; devrimin potansiyel (gizil) güçleri, bu denli muazzam bir birikim yarattığı halde ve kapitalist-emperyalist sistem tarihsel ömrünü çoktan tamamladığı, yönetmekte bu kadar zorlandığı halde...

İdeolojik savrulmayı durdurmak, sınıfımızı ülkemizde ve dünyanın her yerinde en güçlü silahı – enternasyonalist ve devrimci bir temelde Komünist Parti silahını- kuşanmasını sağlamak; komünist hareket ile işçi hareketinin buluşmasını gerçekleştirmek, yalnız işçi sınıfının sorunlarını değil; aynı zamanda bütün ezilenlerin sorunlarını sahiplenmek ve sömürü güçlerine karşı tam cepheden ve cesaretle savaşı başlatmak... görevleri, sözünü doğru ve açık söyleyen, eylemini doğru eyleyen komünistlerin omuzlarındadır.

Güney Kürdistan Emekçilerinin Eylemi

Sinan Çiftiyürek (ÖSP Genel Başkanı)

Halepçe, Süleymaniye, Köysancak, Ranya, Dukan vb kentlerde gerek hükümete ait resmi binalar gerekse Goran, PDK, YNK, Kürdistan İslami Birlik (Yekgirtu) ve Kürdistan İslami Topluluk (Komel) binalarının ateşe verildiği; eylemlere güvenlik güçlerinin müdahalesi sonucu göstericilerden “5 ölü ve 80 yaralı” olduğu belirtiliyor!

Kürdistan Hükümeti adına yapılan açıklamada; “gösterileri her vatandaşın demokratik hakkı olarak görüyor ve haklarının korunmasını destekliyoruz. Ancak hükümet bazı yerlerde özellikle Süleymaniye sınırında gerçekleşen gösterilerde kirli yollara başvurulmasını onaylamıyor. Kürdistan Bölgesi’nin içerisinde bulunduğu durumdan istifade edilerek düzenlenen gösterilerin, Kürdistan Bölgesi’nin elde ettiği siyasi statünün yıkılması için gerçekleştirilen planlara hizmet edeceğinin altını çizmek istiyor” deniyor.

Ne oluyor?

Öncelikle; eğer bazı kentlerde tüm partilerin binalarının ateşe verildiği haberleri doğruysa demek ki tüm partiler ile hükümete bir tepki var. Bu mesajı hükümet ve tüm partiler almalıdır. Eylemlerin esas olarak Süleymaniye ve Halepçe ilçelerinde yaşanmış olması yani PDK’nin etkin olduğu Duhok, Hewlêr bölgelerinde yaşanmaması bu işte “yabancı eller var” yaklaşımıyla emekçilerin üstüne gidilmemelidir. “Hakkımızı, maaşımızı istiyoruz” diyerek eylem yapan emekçiler haklı.

İkincisi; büyük fitne-fesat İran bu tür eylemlerle Kürdistan siyasetinin/iktidarının güçten düşürülmesini elbette ister ve bunun için elinden ne gelirse de yapar. Burada da Kürdistan hükümeti “işin içinde yabancı parmağı var, Kürdistan Bölgesi’nin elde ettiği siyasi statünün yıkılması için gerçekleştirilen planlara hizmet edeceğini” söyleyeceğine yine başta maaşların ödenmesi olmak üzere var olan iç sorunların aşılmasına odaklanmalı. Amiyane tabirle sen iç sorunlarını çözmedikçe karıştıracak düşmanların her daim olur.

Üçüncüsü; polis her yerdeki polistir! Eylemcilere müdahale eden polisin plastik mermi kullanması kabul edilemez. Polisin yapacağı, parti ve kurumların muhtemel saldırılara karşı güvenliğini almaktan ibaret olmalıdır. Göstericilere müdahale etmek, dahası silah kullanmak değil. Elbette Güney Kürdistan hükümetinin, daha 16 Ekim darbesinin ağır sonuçları altındayken, kamu çalışanlarının eylemiyle yüzleşmesi iç sorunları ağırlaştırıyor. Buna rağmen çağrımız, nedeni ne olursa olsun Kürdistan güvenlik güçleri sivil göstericilere silah kullanmamalıdır.

Dördüncüsü; “Eylemcileri kışkırttığı” gerekçesiyle Goran televizyon kanalı NRT’nin “bir haftalığına” da olsa kapatılması doğru değildir. İster yanlı, ister yansız yayın yapmış olsun, somutta NRT var olan bir sorunu dile getiriyor. Hükümet NRT’yi kapatacağına çalışanların maaşlarını ödemenin çözüm yolunu bulmalıdır yoksa kapatılacak çok televizyon ile yüzleşir!

Olanlara bakıp ellerini ovuşturan Irak Başbakan’ı Abadi’nin açıklaması da dikkat çekicidir. “Kürdistan Bölgesi’ndeki memurların maaşlarını ödeyemeyeceklerini” söyleyen Abadi, “barışçıl protesto gösterilerine saygı duysunlar” diye de Kürdistan Hükümeti’ne çağrıda bulunur! İlginç, Irak başbakanından barışçıl gösterilere “saygı duyun” çağrısı var! IŞİD’in Şii versiyonu olan Haşdi Şabi gibi terör çetelerini Kürt halkının üstüne süren Abadi’ye bak! Akıl verene bak!

19.12.2017 /canbegyekbun@hotmail.com

Burhaniye’de Ekim Devrimi’nin 100. Yıl Kutlaması

Burhaniyeli devrimciler, Pazar günü (11 Aralık 2017) Alevi Dernekleri Federasyonu Burhaniye şubesi salonunda 1917 Ekim Devrimi’nin 100. yıldönümünü, Körfez bölgesinin her yerinden gelen devrimci ve demokratların da katılımıyla ve devrimci bir coşkuyla kutladılar.

Katılımcılar arasında EMEP’li, ÖDP’li, Devrimci Parti’li, HDK ve HDP’li arkadaşların yer alması, öteki kitle örgütlerinin desteği ve bir hayli uzak yerlerden gelen yoldaşlar... şunu bir daha açıkça gösterdi ki; Körfez bölgesi devrimcileri –hükümetin bölgede yoğunlaştırdığı operasyonlara karşın- yılgınlığa kapılmak bir yana tam tersine devrimci kardeşlik, dayanışma ve ortak mücadele kararlılıklarını her geçen gün daha da pekiştirmektedirler.

Selami Kıymaç ve Hanefi Şahin’in sunumlarında özetle Ekim

ve bolluk içinde özgür bir dünyayı inşa etmeyi amaçlayan; düşman sınıftan ideolojik, örgütsel ve politik olarak tam bir kopuşu sağlamış (onun reformist, liberal, ulusalcı ideolojilerini deşifre etmiş ve parlamentodan kurtuluş bekleyen hayallerden arınmış) ve burjuvaziye tam cepheden saldırmayı göze alan Bolşevik karakterde devrimci kadrolar, devrimci bir program ve devrimin amiral gemisi olan enternasyonalist bir komünist parti ihtiyacı... Ve -ne yazık ki şimdilik ayrı ayrı kanallarda aktıkları için her ikisini de zayıf ve parçalı duruma düşüren- işçi hareketi ile komünistler hareketinin devrimci sel yatağında buluşması hedefi... Kuşkusuz ki bu alanda sağlanan her gelişme, diğer bütün mağdur ve mazlumların, bütün ezilenlerin (kadınlar, gençlik, Kürt öz-

Devrimi’nden ülkemiz devrimcilerinin çıkarmaları gereken dersler –ve özellikle de devrimci örgüt ihtiyacı ve bu örgütün işçi sınıfı ve emekçiler arasında kök salması zorunluluğu üzerinde duruldu. Duvarda asılı bulunan, Lenin’in “Bana bir devrimci bir örgüt verin, Rusya’nın altını üstüne getireyim!” sözü, toplantının özünü ortaya koyuyordu. Özetle bütün kötülüklerin asıl nedeni olan kahrolası burjuva özel mülkiyet düzenini (emperyalist-kapitalist sistemi) devrim yoluyla yıkmayı ve burjuvaziye ezmeyi hedefleyen; yaşanması barış

gürlük hareketi, Alevi ve ezilen tüm inanç hareketleri, çevre hareketi...) devrimci toplumsal enerjilerini de bu kanala akıtacaktır.

Toplantının ruhunu ortaya koyan sloganlar ise şunlardı:

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Ekim Devrimi, yolumuzu bugün de aydınlatmaya devam ediyor!

Lenin yaşadı, Lenin Yaşıyor, Lenin yaşayacak!

Tarihte vardık, bugün de varız, gelecekte de çok daha güçlü olarak var olacağız!

Örgütlü Mücadele Kazandırıyor

OHAL koşullarının hüküm sürdüğü ülkemizde, hem kamu sektörü hem de özel sektörde, işçilerin ve emekçilerin örgütlenme iradeleri, burjuva devletin ve sermayenin ortak çalışmalarıyla engellenmeye çalışılıyor.

Çalışma koşullarının oluşturduğu güvencesizlik ve açlık sınırı altında bir ücretle çalışmaya mahkum bırakılmak, bu baskılara karşı durabilmenin ancak örgütlü mücadeleyle olanaklı olabileceği bilinci geliştiren. Birçok fabrika ve işyerinde tüm baskılara ve olumsuz deneyimlere rağmen, örgütlenmeye doğru bir yönelişin olduğunu görüyoruz.

600 işçinin çalıştığı Çankaya Belediyesi taşeronu Norm Altaş İş Ortaklığı ile işçiler adına Nakliyat-İş sendikasının yürüttüğü toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlanamamış, alınan grev kararı işverenin mahkemeye itirazı ile durdurulmuştu. Daha sonra işveren 12 işçiyi, gerekçesiz olarak işten atmıştı. 8 Aralık'ta işsiz kalan 12 işçi, Belediye önünde işe iadeleri için eylemlerini sürdürdü.

16 Aralık'ta Çankaya Belediyesi, işçilerin tekrar işe dönecekleri açıklaması yapmasına rağmen, hiçbir olumlu adım atmamıştır. Nak-

liyat İş Sendikası bir basın açıklaması ile Belediye'nin bu tavrını protesto ederek, 26 Aralık günü CHP genel merkezine bir yürüyüş gerçekleştireceklerini açıkladı. Bu açıklama Çankaya Belediyesi'ne geri adım attırdı. Yapılan görüşme sonrasında Nakliyat İş Sendikası, atılan işçilerin 27 Aralık'ta işbaşı yapacağını, dolayısıyla yürüyüşün iptal edildiğini, grev kararını durduran mahkeme sürecini de takip edeceklerini açıkladı.

İşçiler Bir Adım Daha Öne!

2015 metal eylemlilikleri, Türkiye'de yürütülen sınıf mücadelelerinde hiçbir şeyin eskisi gibi yürüyemeyeceğini ortaya koydu. Birçok yazımızda bu sürecin değerlendirilmesi yapılmış ve öngörülerde bulunmuştuk.

Savaşın karşı tarafında olan burjuvazi, olanaklarını ve işçi sınıfına yönelik yöntemli saldırılarını artırırken, bu saldırılara işçilerin mevcut mücadele anlayışı ve örgütlenme biçimiyle karşı durması olanaklı değildi. Sermayenin saldırılarına karşı eskisi gibi hareketsiz kalmak yerine, iş yavaşlatma ve üretimi durdurma eylemleri bir yöntem olarak kullanılmaktadır.

İşçiler tarafından mevcut sendikal anlayışın, ekonomik mücadele sürecini götüremeyeceği açıkça görülmüştür. İşçiler ise bu konuda ya örgütlü bulundukları sendikalarını değiştirme yoluna gidiyorlar ya da mevcut sendikalarını ekonomik mücadelede, sermayeye karşı, gerçek bir örgütlü güç haline gelmesi için adımlar atmaya zorluyor. Bu türden hareketliliğe, bugün birçok üretim alanında rastlamak mümkündür.

Bilecik Şişe Cam'ın, Cam İş Madencilik fabrikasında çalışan 90 işçi, bir süre önce örgütlü oldukları Kristal İş sendikasından ayrılıp, Cam Keramik-İş sendikasına üye oldular. Cam İş A.Ş yetkilileri, Keramik İş sendikasıyla toplu sözleşme görüşmelerini reddetmesi üzerine, işçiler eylemleriyle durumu protesto ediyor. Eylemlerinin, patron sendika ile görüşmeyi kabul edene kadar, vardiya değişimlerinde ıslıklar ve sloganlarla yaptıkları yürüyüşlerine devam edeceklerini açıklıyorlar. İşçiler ücretlerinin iyileştirilmesini, Şişecam'ın diğer fabrikalarında uygulanan ücret seviyesine getirilmesini, Anayasal haklarını kullanarak seçtikleri sendikanın, işveren tarafından tanınmasını, işçilerin bu kararına saygı gösterilmesini istiyorlar.

Samsun'da OHAL ve KHK'lara Tepki Eylemi

27.12.2017 Çarşamba günü, Samsun Uğur Mumcu Parkı'nda KESK'in çağrısıyla, özellikle 696 sayılı KHK olmak üzere tüm olağanüstü hal uygulamalarını protesto etmek için basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerden yoğun bir katılım oldu. 150 kişilik grup basın bildirisi okunurken sloganlarla OHAL ve anti demokratik yasalarına tepki gösterdi. Basın bildirisinin okunmasının ardından da sloganlar susmadı. Daha sonra eylem olaysız sonlandı.

Kısa sürede örgütlenmesine karşın, son zamanlarda ki basın açıklamalarının en fazla katılımcısı olanıydı. Artık insanlar bıçağın kemiğe dayandığının farkına varıyor. Tepkisizlik muktedirlerin daha rahat hareket etmelerini sağlıyor. Bu tepkilerin örgütlü kanallara devşirilmesi ise tek kurtuluş umudu olacaktır.

Bürokrasinin Yetmediği Yerde; Polis Şiddeti

Burjuvazinin devleti, işçi sınıfının kazanımlarıyla sonuçlanabilecek, her hareketi kullandığı çeşitli yöntemler ve araçlarla engellemeye çalışıyor. Doğaldır ki burjuvazinin bu savaştan galibiyetle çıkması, gücüne yani araçların çeşitliliğine, bu araçları kullanma becerisine yani örgütlülüğüne bir de -bizce önemli bir faktör- işçi sınıfının, bu durumların farkındalığının yarattığı bilinçle alacağı duruşa bağlıdır. Sınıf savaşımı tarihi göstermiştir ki; işçi sınıfının bu örgütlü güce karşı yürüteceği savaşı kazanabilmesinin yegane aracı, kendi siyasal birliğidir. İşçiler ya bu araca sahip olma yolunda adımlar atıp, kölelik düzenine karşı başkaldırmalıdır ya da mevcut araçlarla, durumunu iyileştirmek için kavga veren bir köle olmayı seçmek durumundadır.

Ne fazlası ne eksigi, bugün işçiler açısından geline nokta budur. Birçok fabrikada olduğu gibi, Pasco Assan Çelik Üretim Fabrikası'nda da burjuva devlet yukarıda saydığımız yöntemleri uygulayarak, işçilerin örgütlenme iradelerini kırmaya çalışıyor.

Yaklaşık 40 gündür, üye oldukları sendikanın toplu sözleşme görüşmelerini yapabilmesi için yetki belgesi beklenmekte. İşten atılan 80 işçinin fabrika önündeki eylemi devam ederken, yetki belgesi almak

için, Ankara'ya yürüme kararı alan işçiler, fabrika çıkışında polis saldırısıyla karşı karşıya kaldılar. Polis saldırısı sonrası birçok sendika yöneticisi ve işçi gözaltına alındı. Gözaltına alınan 33 kişi daha sonra serbest bırakıldı. Serbest kalan işçiler fabrika önündeki direnişlerine devam ediyor.

Uluslararası Tekeller İşçi Kırımına Hazırlanıyor

Kapitalist üretim periyodik olarak; kriz, durgunluk, canlanma, yükselme ve yeniden kriz aşamalarını izler. Bu ekonomik gelişmeler, nüfus fazlasının miktarında değişmelere sebep olur. Kriz ve durgunluk dönemlerinde işsizler ordusu büyürken, yükselme dönemlerinde ise

işsizler ordusunda bir azalma meydana gelir. Dünyada devam eden krizi ve sektörel bazda oluşan pazar kayıplarının kar oranlarını etkilediğini ileri süren tekeller faturayı işçilere kesmeye hazırlanıyor.

İsrail menşeli Teva İlaç, şirketi bünyesinde çalışan binlerce işçiyi işten çıkartacağını açıkladı. İsrail'de bulunan fabrikalarında yüzde 25'lik bir istihdam kesintisine gideceğini açıklayan firma, ABD'de bulunan fabrikalarından da bine yakın işçiyi işten çıkartacağını açıkladı.

Siemens, enerji üretimi sektöründeki daralmayı gerekçe göstererek, dünya genelinde 7 bin kişiyi işten çıkaracağını açıkladı. Firma Almanya'da bulunan iki fabrikasını kapatma kararı aldığını duyurdu. 2018 itibariyle Avrupa'da bulunan fabrikalardan 2.500 kişinin, ABD'de bulunan fabrikalardan da 1.800 kişinin işten çıkartılacağı, firma tarafından basına duyuruldu.

General Electric de dünya genelinde bünyesinde çalışan 12 bin kişiyi işten çıkaracağını açıkladı. Enerji devi durumundaki General Electric, yaptığı açıklamada fosil yakıtlara olan talebin azaldığını ve şirketin daralmaya gitmek zorunda kaldığını açıkladı.

Dikkat çekici birkaç örnekten de yola çıkarsak, kapitalizmin kendi doğasını azgın biçimde işçi ve emekçiler üzerine kurmaya çalıştığı tahakkümden de anlıyoruz. Gün gelecek, son sözü işçi ve emekçiler söyleyecek ve o gün geldiğinde kapitalizmin salyali çırpınışlarının bir etkisi kalmayacaktır. Mesele o günü, bugünden örececek bilinç ve örgütlü mücadeleye doğru bir ivmenin yakalanmasıdır ve hangi koşulda olursak olalım, bu mümkündür.

Hükümetin OHAL KHK'sı ile düzenlediği taşeron işçilere kadro uygulamada sorunlar yaratmaya devam ediyor. Ege Üniversitesi yönetimi Sağlık, Kültür ve Spor Daire Başkanlığı bünyesinde çalışan taşeron işçilerin kadroya geçmek için yaptığı başvuruyu geri çevirdi.

Üniversite yönetimi ayrıca, masaların yüksek olmasını ve bütçelerinin yeterli olmamasını gerekçe göstererek sosyal tesislerde çalışan 11 taşeron işçiye, bireysel iş sözleşmesi önerdi. DİSK'e bağlı Dev Turizm İş Sendikası'nın örgütlü olduğu işye-

rinde toplu iş sözleşmesi önümüzdeki günlerde bağitlanacak.

Üniversitenin her iki uygulamasına Dev Turizm İş düzenlediği basın toplantısı ile tepki gösterdi. Basın toplantısında konuşan Şube yöneticisi Zöhre Aksüt, SKS çalışanlarının kadroya geçişinin önündeki engellerin de kaldırılması gerektiğini belirtti.

İşyeri temsilcisi Süleyman Gür de toplu iş sözleşmesi haklarının yok sayılamayacağını ifade etti. Gür, kendilerine dayatılan bireysel iş sözleşmesini kabul etmeyeceklerini vur-

gularak örgütlü mücadelemiz sürecektir" dedi

İran'daki Gelişmelerle İlgili TUDEH ve İran Komünist İşçi Partisi'nin Açıklamaları

TUDEH'in Bildirisi

Sevgili Vatandaşlar...

Son günlerde zulüm, yoksulluk, yoksulluk, adaletsizlik ve ülkemizi yöneten zorba rejime karşı gösteriler, ülke çapında birçok şehre yayıldı. Aynı zamanda, son iki gün içinde, insanları korkutmak için sokaklara gönderilen, iktidarın teokratik rejiminin organize güçlerine tanık olduk. Dorood kentinde bazı göstericilerin öldürülmesi ve Tahran ve diğer kentlerde bazı göstericilerin yaralandığı haberi geldi. Rejimin, meşru protestoyu şiddetle bastırma planları var. Acımasızca bastırıp kanla ıslatmak istiyor.

...

Sevgili Vatandaşlar...

Rejim, hızlı ve kanlı bir şekilde halkın hareketini söndürmeye hazırlanıyor. Zalim rejimin bu yaklaşımına karşı tek etkili yol, halk güçlerini, işçileri, çalışan insanları ve militan gençliği, öğrencileri ve kadınları seferber etmektir. 1979 devrimin deneyimi ve polis-Diktatörlük Pehlevi rejiminin devrilmesi, diktatörlük rejimlerin sokak gösterilerinde devrileceğini kanıtladı. Şah 'ın kukla rejiminin devrilmesinin arkasında olan, genel grev ve işçilerin aktif katılımı ve çalışanların aktif katılımıydı.

...

Sevgili Vatandaşlar...

İran 'ın Tudeh partisi, senin ayağa kalkmanı acımasız rejimin devamına karşı meşru protestoların ayrılmaz bir parçası olarak görüyor. Bir kez daha, ülkenin tüm özgürlük seven ve ilerici güçlerini, işçileri, çalışan insanları ve militan öğrencileri, genç ve kadınları birleşik bir cephede mücadele etmeye çağırıyoruz.

- Despot rejime son verilsin.
- Tüm siyasi mahkumlar kolsuz ve derhal serbest bırakılsın
- Baskı ve bastırma atmosferine bir son verilsin. Tüm baskıcı güçler garnizonlarına geri dönsün
- Yoksulluğa, yüksek fiyatlara, ekonomik zorluklara, yolsuzluğa ve iktidarın baskısına son verilsin,
- İnsanların kendi kaderini belirlemesi için gerekli koşullar

yaratılsın. Ülke çapında hareket ederek taleplerimizi sloganlaştıralım

- Rejim tarafından, büyüyen kitle hareketinin söndürülmesini önleyelim. Halkı harekete geçirerek mücadeleyi büyütelim

KAHROLSUN DİKTATÖRLÜK REJİMİ. ZAFER İRAN HALKLARININ OLACAKTIR.

Tudeh Merkez Komitesi

31 Aralık 2017

İran Komünist İşçi Partisi'nin Bildirisi

İran'ın birçok kentinde başlayıp yaygınlaşan gösteriler İslam Cumhuriyeti'ni devirme kitlesel hareketinin güçlü bir başlangıcıdır. Bu ansızın patlak veren, kendinden menkul bir ayaklanma değil; işçilerin yoksulluk, işsizlik, yoksulluk sınırının dört kat altındaki asgari ücrete karşı grevleri ve mücadelesinin, ulusal ölçekli öğretmenler ve emeklilerin mücadelelerinin, kadınların hak yoksunluğuna karşı sürekli mücadelesinin, öğrenci hareketinin, parasını bankalara kaptıranların protestolarının, idama karşı mücadele ve siyasal tutsakların özgürlüğü mücadelesinin, milyarlar Ayetullahların hırsızlıkları ve yolsuzluklarına karşı genel mücadelenin ve halkın birçok başka alandaki yoksunluk ve ayrımcılığa karşı sürekli mücadelesinin devamıdır. "Kahrolsun Diktatör", "Kahrolsun Hameneyi", "Kahrol-

sun Ruhani", "İslam Cumhuriyeti Yok Edilmelidir", "Hameneyi Ar Damarın Çatlasın, Bu ülkenin Yakasından Düş", "İslami Cumhuriyet İstemiyoruz" ve benzeri sloganlar halkın sorunun köküne el attığının ve rejimin bütünlüğünü hedef aldığının göstergesidir.

...

Tıpkı 2009, 1999 ve 1988 ayaklanmalarında olduğu gibi, bu sefer de rejim var gücüyle halkın devrimci hareketine karşı harekete geçecektir. Ancak bu sefer rejimin bu baskı politikaları etkisizleştirilebilir ve etkisizleştirilmelidir. 2009 ayaklanması deneyiminin tekrarlanmasına izin verilmemelidir. Mevcut hareket böyle bir kapasiteye ve potansiyele sahiptir. Hareketin ilerlemesi ve zaferinin bir koşulu yaygınlığı ve kitleselliğidir; bu açıdan bakıldığında sürmekte olan kitlesel hareket umut verici bir başlangıca sahiptir. Bu kez, 2009 ayaklanmasının tersine gösteriler birkaç kentte birden başladı ve kuşkusuz birçok başka kent gösterilere katılacaktır. Sosyal medya aracılığıyla haber ulaştırma ve mücadele çağrılarıyla hareketin alanını daha da genişletmek ve farklı kentlerde daha geniş kitleleri harekete geçirmek gerekir. Bu, herkesten önce toplumdaki protesto hareketlerinin aktivistleri, kurumları ve tanınmış simalarının görevidir.

...

Halk kitlelerinin sürmekte

olan harekette haklı, insani istek ve erekleri bulunmaktadır. 1979 İran Devrimi'nde, 2009 ayaklanmasında ve Arap Baharı adıyla anılan devrim deneyimlerinde de insanlar haklı ve insancıl talep ve ereklerle alanlara çıktı. Bu, devrimci hareketlerin ilerleyip zafere ulaşmasının zorunlu koşuludur; ancak yeterli koşul değildir. Bir başka koşul onurlu işçi ve emekçi kitlelerin insancıl, özgürlükçü ve eşitlikçi erekleri ve ülkülerini temsil eden radikal, etkin ve siyaset sahnesinde olan, programı, siyasetleri, talepleri, erekleri ve sloganlarının halkın başına gelen yoksulluk, yoksunluk, felaket, ayrımcılık ve güçlüklerin kökten eleştirilip olumsuzlanmasının ve ayrımcılıklar ve eşitsizliklerden arındırılmış gönençli insancıl bir toplumun kuruluşunun güvencesi olduğu bir partinin bulunmasıdır. Komünist-işçi Partisi böyle bir partidir. Biz tüm gücümüz ve olanaklarımızla Horasan'dan başlayıp hızla başka eyaletler ve kentlere yayılan mevcut kitle hareketinin daha derinlikli, daha birleşik ve daha örgütlü biçimde ilerleyip insan düşmanı İslam Cumhuriyeti rejimini devirene kadar durmamasını sağlamak için çalışıp çabalayacağız.

Zafer umuduyla!

İran Komünist İşçi Partisi

30 Aralık 2017

Nehirden Denize Özgür Filistin!

Bektaş Deneri

Emperyalistler için dünya büyük bir pazardır. Bu pazarda ne halkları tanırlar ne de onların özgürlüğünü. Bunun en belirgin örneklerini coğrafyamızda görüyoruz. Ortadoğu emperyalistler için büyük bir paylaşım ve savaş alanı. Bu alanda ganimetlerini toplayan, bütün zenginliğini sömüren; Ortadoğu'yu, dünyanın kalanında olduğu gibi parsel parsel bölüşen emperyalistler buradaki mazlum halklara ise esaret ve zulümden başka bir şey sunmuyorlar.

Bu esaret ve zulmün en önemli örneklerinden biri kuşkusuz Filistin. Filistin toprakları on yıllardır İsrail adlı korsan devlet tarafından parça parça işgal ediliyor. Filistin halkı topraklarından sürülüyor, işgale karşı direnenler öldürülüyor, hapsediliyor. Bir yanı sıra da Filistin, emperyalizme ve Siyonizm'e karşı on yıllardır mücadele ediyor, Filistin İntifadası ezilen halklar için yol gösteriyor, umut oluyor.

Filistin bugün yine dünyanın gündeminde. Bu kez ABD'nin Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanınması ile gündeme geldi. İsrail'in yıllar öncesine dayanan ve ABD'nin bugün tasdiklediği bu girişim, esasen "Filistin sorunu"nu kökten çözmek, Filistin'i ortadan tamamen kaldırmak demektir. Bu elbette bölgede ve dünyada yaşanan gelişmelerden bağımsız değil.

İsrail Ortadoğu'da cereyan eden yeni paylaşım savaşından pay almak, Ortadoğu'da hegemonya kurmak istiyor. On yıllardır sömürdüğü Filistin topraklarındaki gücünü pekiştirmek istiyor. ABD'nin tavrı, Kudüs'ü başkent olarak tanınması da doğrudan bu çabaya işaret ediyor. Bugün Ortadoğu, hem emperyalist krizin hem de dünyanın yeniden paylaşımının önemli alanlarından biri. Emperyalistlerin gözünü buraya ısrarla dikme sebebi de bu paylaşım arayışı.

Filistin, Birinci Paylaşım Savaşı'nda İngiltere boyunduruğu altında alınmasıyla, 100 yıl önce Balfour Deklarasyonu'yla, Sykes-Picot Antlaşması'yla, sıkışıp kaldığı Gazze ve Batı Şeria ile,

etrafına örülü duvarları ve İsrail devletinin tahakkümü ile baskı altına alınan, sömürülen, paylaşılan bir ülkeyi ifade eder. Filistin Siyonist İsrail devleti tarafından katledilmektedir.

Kudüs sorununa böyle bakmak, süreci böyle değerlendirmek durumundayız. Kudüs'te bugün vücut bulan sorun "Hak-Batıl" çatışması, "Yahudilerin İslam düşmanlığı" gibi gerçek dışı gerekçelerle açıklanamaz. Türkiye'de AKP hükümeti ve İslamcılar olayı bir şekilde İslam tartışması etrafına sıkıştırmaya çalışmaktadır. Ancak İslam dünyasının "önemli" devletlerinden Suudi Arabistan, Mısır, Türkiye gibi İsrail'le iyi ilişkiler içinde

olan devletlerin varlığı da meselelerin İslam-Yahudilik çatışması değil, emperyalist paylaşım temelinde olduğunu gösteriyor. Filistin'deki sorun sömürü ilişkilerine dayanmaktadır. Bunun dinle, kültürle filan alakası yoktur.

Müslüman devletler de (basın karşısında esip gürlemeleri saymazsak -çünkü bu esip gürlemenin bir karşılığı yok-) Filistin konusunda, son süreçte Kudüs konusunda, sahici bir girişimde, yaptırımında bulunmadılar. Türkiye devleti İsrail'i bu süreçte defalarca kez kınadı, tehditler savurdu. Ancak iyi biliyoruz ki İsrail'le ilişkilerde bir bozulma olmayacak. Mavi Marmara sürecinden, İntifadalardan bildiğimiz gibi Türkiye devleti ve devletin başındaki AKP iktidarı ikiyüzlü siyaseti sürdürecektir. Daha önce ABD'ye defalarca rest çeken Türkiye devleti, ülkedeki ABD üslerini kapatmaya teşebbüs dahi

edememiştir, edemeyecektir de. Çünkü Türkiye emperyalizmin kurbanı, düşmanı değil; bizzat onun celladıdır. Bu yüzden Kudüs meselesinde tepkisini komik denecek biçimde göstermiştir. Örneğin, İstanbul'daki "Trump Towers" adlı alışveriş merkezinin yönlendirme tabelalarını söken AKP'li İstanbul belediyesi emperyalizme ve Siyonizm'e karşı mücadelede İslamcılarının ve Türk devletinin ne düzeyde olduğunu gözler önüne serdi.

Diğer yandan "Özgür Filistin! Kahrolsun Emperyalizm! Kahrolsun Siyonizm!" diyerek sokaklara çıkan devrimci gençler polis şiddetinden nasıplandılar. Türkiye devleti bu davayı nasıl sahiplenmiştir ki, Filistin'e özgürlük diyen gençlere saldırmaktadır? Tabii. "Kudüs İslam'ındır!" di-

giden yolu açan 100 yıl önce emperyalist İngiltere idi. Bugün de bu işgalci devletin varlığının garantörü ABD'dir. Bu iki devlet, ABD ve İsrail, esasen emperyalizmin ve Siyonizm'in temsilcileri olarak, Ortadoğu'da halklara esaret ve sömürü sunmaktadır.

Bölgedeki paylaşımından pay kapmaya çalışan Türkiye gibi emperyalizmin cellatları ya da Suudi Arabistan gibi gerici Arap devletleri Filistin halkına kurtuluş yolunu açamazlar! Bu devletler için ABD de İsrail de düşman değil ortaktır.

Türkiye devletinin Filistin halkı için yapacağı şey, NATO'dan çıkmak, ülkedeki NATO üslerini boşaltmaktır. Ancak ABD'nin Irak işgalinde güle oynaya İncirlik Üssü'nü açan, Ortadoğu'daki emperyalist paylaşımına canı gönülden katılan, Türk devleti bugün de Filistin için bir şey yapamaz.

Filistin'in kurtuluş yolu uzlaşma ya da teslimiyet değil, işgalci İsrail devletine karşı mücadele etmektir. Filistin halkı on yıllardır süren mücadelesi ile kendi kurtuluş yolunu çizmektedir. Filistin halkının teslimiyetçi önderlikler görmesi, ihanetler yaşaması, bölgedeki Arap devletler tarafından yalnızlaştırılması bu durumu değiştirmiyor. Filistin halkı Kudüs sürecinde de gösterdiği gibi boyun eğmiyor.

Filistin davasını sahiplenen biz komünistler için ise, Filistin'i savunmak, Filistin için mücadele etmek; emperyalizmin celladı, İsrail'in suç ortağı Türk devlete karşı mücadele etmek ile mümkündür. Bugün Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, ülkedeki NATO üslerinin kapatılmasını, İsrail ile olan bütün ilişkilerin kesilmesini, İsrail'e boykot uygulanmasını talep etmek Filistin halkının özgürlük mücadelesini desteklemektir.

Ortadoğu'daki ezilen halkları nihai kurtuluşu elbette emperyalizmin bu topraklardan tamamen temizlenmesi ile mümkündür. Emperyalizme karşı sosyalizm mücadelesi ezilen halkların nihai kurtuluş yoludur.

Şovenizm ve Ucuz İşgücü Kaynağı Göçmenler

Nusret Kaygılı

Ülkenin her yerinde olduğu gibi Samsun'da da özellikle Suriye uyruklu olmak üzere göçmenler, yaşama tutunmaya çalışıyorlar. Yaşama tutunmak için ise görünürlüklerinin kamufle olabileceği, şehrin merkezi yerlerindeki mahalleleri seçiyorlar. Kenar mahallelerde tanınır olmak kolay olduğu için merkezi yerlerde akıntıya kapılıp gidiyorlar. Bu durum zamanla göçmenlerle yerleşik halkın oranının birbirine eşitlenmesine varıyor neredeyse. Çiftlik, Rasathane, Hürriyet, Ulugazi, 19 Mayıs, Zafer Mahallelerindeki yoğunluk, eski fuar alanı ve çiftlik caddesinde boy gösteriyor haliyle. Böyle olunca da yerleşik halk gibi onların sınıf ve katmanları oluştu zamanla. Bu durumu fark eden simsarlara ise gün doğdu bu civarlarda. Güvenlik güçleri ise ölümcül kavgalar olmadığı sürece, seyirci kalıyor her zaman olduğu gibi. Nede olsa sisteme zararı yok bu durumların, aksine yararı var.

Şimdilik öyle çok ilgi çekecek kavgalarda olmadı aslında. Plajdaki kadınların resmini çeken göçmenler hastanelik eden namus bekçileri ve ara sıra omuz atma kavgaları dışında pekte sorun olmadı Samsun'da. Göçmenler istendiği gibi davrandıkları için kavga gürültü olmuyordu; Aralık başında kendi aralarındaki kavgalara kızan Roman vatandaşların mültecilere saldırılarını saymazsak. Sanıyorum yüz yıl önce yerleştirildikleri yerdeki kendilerine uygulananların aynısını yeni yerleşimcilere uygulamak istiyorlardı. Çünkü dünün göçmenleri yerleşik duruma geçip yeni göçmenlere had bildirmek istiyorlar polis gözetiminde. Onlarca kişinin birbirlerine saldırdıkları kavgayı polis, spor maçı gibi izlemekle yetinip, taraflar yorulunca ayırma zahmetinde bulunuyordu. Kısacası asayiş meselesi bu kadar sıradanlaştı Samsun'da.

Yöneticilerin sorun olarak görmediği fakat insanlık suçu ölçüsündeki sorunlar ise yerleşik halktan daha acımasız sınıf ve katmanlara ayrılmış durumda göçmenler. Dilenciler, dilenci kıyamında çocuk işportacılar, vasıf-

sız işçiler, kalifiye olup da asgari ücretle çalışanlar, Fuhuş ve uyuşturucu batağına sürüklenenler, meslek sahibi olup denklik yüzünden mesleğini yapamayanlar, esnaflar ve patronlar..

Dilenciler Samsun'da yerleşik halktan daha avantajlı buralarda. Yerleşik halkın dilencileri mültecilerden sonra işlerini kaybettiler. Dilenci simsarları onları sorun yaşamadan daha rahat dilendirdikleri için onları tercih ediyorlar. Bağımsız dilenenlere ise vicdan rahatlatma güdüsüyle yerli dilencilerden daha fazla para veriyor yöre halkı.

Özellikle simit satarak işportacılık yapan çocuklardan yöre halkı hijyenik ortamda satamadıkları için simit almadan parası-

nı veriyorlar, çocuklar ise simidi ya kendileri yiyor ya da kendileri gibi göçmen olanlara satıyor. Bu katagoride ki insanlar ise çocuk yaşta çalışmaları nedeniyle yerli akranlarından daha mağdur, acıma hissiyle yaklaşıp para kazandıkları için ise avantajlılar.

Vasıfsız işçiler torna tezgahlarında, tekstil atölyelerinde ve hatta büyük işletmelerde asgari ücretin yarı, bazen de üçte birine, güvenceden yosun çalışıyorlar. Bu durumu yetkililer dahil herkes bilmesine karşın, her hangi bir işlem yapılmıyor. Şikayet durumunda ise insanların kaydı olmadığı için görevliler sizin bu işletmede çalıştığınıza dair kayda rastlanamadı diyerek dalga geçiyorlar. Çünkü bu durum yerli işçilere göz dağı niteliği oluşturuyor, ilerde ise işçiler arasında yerli yabancı kavgalarıyla karlara katılacağı hazırlığı yapılıyor.. Bu

durumdaki göçmenler yerlilerden daha mağdur haliyle..

Göçmen işçilerin vasıflı olanları, yerleşik kalifiye işçinin kabul etmediği asgari ücreti zorunlu olarak kabul edip daha fazla çalışıyor. Bu duruma çanak tutan işyeri sahipleri ise utanmazlık ve ukalalık örnekleri sergileyerek yerli işçilere bunların yüzünden işsiz kalıyorsunuz dedikodusunu yayarak işçiler arasında kargaşa çıkarmak istiyorlar. Bu durumdaki göçmenler ise hem kendileri mağdur hem de yerleşik yoldaşlarını mağdur ediyorlar.

Fuhuş ve uyuşturucu batağındakilerden göçmen olanlar daha çok rağbet görüyor haliyle. Hem simsarlar için sorunsuz hem de o insanları kullananlar için. Çünkü

çoğunun arayanı soranı yok. Hakını arayabilmek için ise yerleşik halktan on kat daha fazla çaba harcaması gerek. Hal böyle olunca da bu durumdaki göçmenlere özel bir yer bile ayrılmış. Eski Modern Pazarın yerine kurulan Anneler Parkı Suriyeli göçmenlerin fuhuş ve uyuşturucu pazarlık yerine dönüştürülmüş, yetkililer suskun, yöre halkı çaresiz çetelerden korktukları için parka gitmeyi bırakın geçmekten bile korkuyorlar belirli saatten sonra. Bu işlerle uğraşanlar konusunda da özellikle olanlar göçmenler. Çünkü özel bir yer gayri resmi de olsa tahsis edilmiş durumda.

Öğretmen, hekim, mühendis v.b meslekten olanlar denkliği olmayan yerlerden mezun olmaları nedeniyle, paraları yoksa ya sıradan işlerde, yada özel işletmelerde yasadışı çalışmak zorundalar.

Kapitalist sistemin sınıfı belli olmayanları olan esnaflar göçmenler cenahında da çimento görevini sürdürüyorlar. Yerli esnaf gibi fazlaca kontrol edilmedikleri için kahvehane ve lokanta esnafı göçmenler şimdilik yerlilerden daha avantajlılar. Daha ucuz hizmet verdikleri için yerli esnafın müşterileri de onlara kaçıyor. Erkek ve kadın kuaförleri kesinlikle yerli esnaftan daha fazla iş yapıyorlar. Yani hoşnutsuzluğu sönümleme görevindeki göçmen esnaf şimdilik görevini yaparak iki tarafa da örnek oluşturuyor. Yerli esnafların iş yokluğundan şikayetleri, bakın Suriyeliler nasıl çalışıp kazanıyor diyerek bir taşla iki kuş vurulup, hem iki gurup arasında düşmanlık yaratılıyor hem de işlerin iyi gitmeme durumu kişisel basiretsizliklere bağlanıyor.

Patronlar ise her yerde aynı. Düzen kapitalist barbarlıkta eğer, parası olanın göçmeni de yerlisi de aynı. Hatta bu günlerdeki gibi kriz durumlarında yerliden daha önemli yabancı sermaye; hele ki birde kaynağı şaibeliyse.. Çünkü bu durumda istenileni yaptırmak daha da kolaylaşıyor siyasi erk katında. Başka bir ülkenin kaynaklarının karşılıksız kullanılmasından daha ala bir şey olabilir mi? Oysa kapitalistler sermayeyi kendi ülkelerine çekmek için taklalar atması gerekirken, mülteciler sayesinde uğraş vermeden geliyorlar. Böylece de yerli yabancı meselesi yapmadan, hatta göçmenlerin paralarına daha fazla önem vererek işletme açılışlarını özendiriliyor. Bu bağlamda katkısız paket ekmek fabrikası açan göçmenler, karlı bir iş yaptıklarını söyleyip, Karadeniz'in çoğu iline hizmet vermeye başladılar Samsun'da. Oysa bu işi yıllardır yapan yerli ekmek fabrikaları iflasın eşiğinde, fırıncı esnafı ise ne yapacağını bilmez durumda.

Görüldüğü gibi Samsun'da göçmenlerin en avantajlıları; yerlilere göre dilenciler ve patronlar. Tabii dilenmek avantaj sayılıyor.. Ama en özgürleri ise patronlar, dünyanın kapitalist ülkelerinin hepsinde olduğu gibi..

Orman İşçilerinin Bitmeyen Çilesi

Murat Kaleli

Orman işçileri, kışı en azından ekmek sorununu düşünmeden geçirmek için son bir hamleyle güz kesimlerini bitirmek üzere çalışıyorlar Turnalık' ta. Yağmurun, rüzgarın, soğuğun ve karın bir buluta bağlı olduğunu biliyorlar şu günlerde. Bu ruh halini kapitalistler de biliyor. Onlar bu ruh haliyle işlerin istenilenden önce bitirileceğini biliyorlar. Biliyorlar ki işçiler işlerini kar bastırmadan önce bitiremezlerse ücret alamayacaklar. Onun için de birkaç kat daha fazla çalışmak zorunda ol-

tomruk soyum işlemi zor olsun. İşçiler onun yolunu bulur nasılsa. Onlar için işlerin erken bitmesiyle bitmemesi arasında kârdan zarar dışında başka bir anlam yok. Nasılsa işçiler işin tamamını bitirip ölçüm işlemini yaptırmadığı sürece para alamayacaklar.

Bu yıl doğa işçilerden yana gibi gözüktüyor. Bu yıl havalar iyi gittiği için bir hamle kaldı işlerin bitmesine. İşler erken bitince kapitalistler de kârlı çıkacak; ama ne fark eder işçiler ölümden beri bir yaşam sağlayacak kazançlarına kavuşacaklar ya..

İşte güz kesimleri işçilerle

rin hiçbir istemleri olmasın. Güvence istemesinler mesela. Uzun süre çalışmanın zararı olmadığına inansınlar. Bir de bilsinler ki makineler gelirse işsiz kalacaklar. İtaat etsinler ki, kimin ne kazandığından ziyade bir lokma ekmek için canı pahasına çalışsınlar.

Kısacası bu yıl da kesim sezonunu bitirmek üzere orman işçileri. Yine varlıklarıyla yoklukları belli olmadan. Devletin kayıtlarına bakarsanız bu insanlar yok. Ama devletin ve hempalarının kazançlarında onların alın teri, kazalardaki kanı, iş cinayetlerin-

hempaları nezdinde, işte o zaman kıyamet günüdür barbarlar için.

Ama bırakın bunların farkına varmayı, insanlar evlerine gelip akşam yemeğine bile zaman ayıramadan aç yatıyorlar açlıklarının farkında olmadan. Yorulmayanlar, yorgunluğun anlamını bilmez ki.

İşçi örgütleri de şaşkınlığını yaşıyor bu durumun. Onlara göre de ne var ne yok orman işçileri. Örgütleyecekleri insanlar görünürde var ama kayıtları yok. Sığınıyorlar bunun arkasına geçip

duklarını biliyorlar.

Güz kesimleri işçiler için, son bir şanstır. Havalar iyi giderse kışa biraz daha iyi girebilme şansıdır güz kesimleri. Onlar için kestikleri ağaçlar kurallı mı kuralsız mı, kimin ne kadar işine yarayacak ve kim milyonları kazanacak gibi düşüncelerin anlamı yoktur. Onlar üç kuruş fazla kazanıp ekmeği biraz daha büyütebilmenin hesabını yapıyorlar bir seferlik de olsa. Yeter ki kar yağıp ta eller böğürde kalmasın.

Kapitalistler bu kesim sürecinin daha erken bitip depolara istifleneceğini biliyorlar, varsın ilkbahar kesimlerinde olduğu gibi

patronların beynindeki bu düşüncelerle başlar, bu hayallerle biter veya yarım kalır. İşçiler güvencesiz, tüm zorluklara katlanarak, gün ağarmadan yollara dökülüp, karanlık basana kadar çalışırlar. Kapitalistlerin başı devlet ve hempaları ise işçilerin farkında değilmişçesine, umursamazlıkla beklerler işin tamamlanmasını. Hatta tamamlanmayan işler için burun kıvırdıkları da olur, versen eline baltayı, motoru nerelerini kesecekleri belli değil. "Ah otomatik kesim makineleri olsa da kurtulsa bunlar da, biz de" diyerek de kar suyu kaçıırırlar işçilerin kulağına biraz daha köleleşerek çalışsınlar diye. İsterler ki işçile-

deki çirkefligi, kazanamadıklarındaki gözyaşları var. Kayıtlarda yok bu insanlar. İşler geç kalınca azarlanabilirler ama çalıştıklarına dair bir belge yok. Ürettikleri ürünleri ölçüp biçip onaylayanlar var ama onlar yok kayıtlarda. Hata yapınca var onlar ama ürettiklerini kim üretti diye sorarsanız devlet bilmiyor! Ne var, ne yok orman işçileri. Hem var, hem de yok olduğu gibi.

Bir bilseler kendileri olmadığı sürece barbarların hiç olamayacağını, o zaman yer yerinden oynar aslında. Bir bilseler düzenbazların kendilerini yok saydıklarını, kayıtsız insanın varlığının anlamı olmadığını bir bilseler devlet ve

gidiyorlar. Oysa örgütlenecek insan gel beni örgütle demez ki. Sonra işçiler kapitalist barbarlar nezdinde yok sayılıyorsa, işçi örgütlerinin tersini yapması gerekmez mi?..

Kısacası başta mevsimlik tüm işçiler ve orman işçileri olmak üzere en alttakileri görüp, ilgilenecek sınıf örgütlerine gereksinim var. Bu gereksinimlerin yaşama geçmesi için ise her türlü sapmalardan arınmış işçi sınıfının politik örgütü zorunluluğu var. Her yol denendiyse tek yol budur demekten ve o yolda bir şeyler yapmaktan başka seçenek yok artık.

Nepal; Komünistlerin Seçim Zaferi

Nepal'in en büyük komünist partilerinden oluşan bir koalisyon, Kasım ayının sonu ile Aralık başında yapılan ulusal seçimleri kazandı. Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist) ve Nepal Komünist Partisi (Maoist Merkezi) birlikte parlamentodaki koltukların üçte ikisini kazandı.

sonra, bu "Maoist ayaklanma" iktidarı ele geçirmeyi başaramadı, ancak yarı feodal toprak mülkiyet sistemine karşı birçok reform kazandı. Bu reformlar bazı kırsal alanlarda geliri artırdı, ancak, yerel sanayinin yerini daha çok ithal malların artmasıyla kentsel yoksulluk derinleşti.

Komünistlerin seçim zaferi, Nepal'in önceki hükümetlerin benimsediği neoliberal gündem altında derinleşen derin yoksulluk ve az gelişmişliğini yansıtıyor.

Onlarca yıldır, Dünya Bankası ve Uluslararası Para Fonu, Nepal'in aşırı derecede yoksulluktan - günde 2 doların altında - kurtulmasının yolu olarak özelleştirmeyi dayatıyordu. Maoistler tarafından yönetilen silahlı devrimci hareket, ekonominin emperyalizmin nüfuz etmesine ve kırsal alana egemen olan yarı feodal toprak ağası sınıfına karşı direnmektedir.

Yıllarca süren mücadeleden

Bugün, Nepal'in kadın nüfusunun yüzde 87'si kırsal alanda yaşıyor; Kentlerde gecekondulaşan mahallelerinde yaşayanların sayısı, 1990 yılında 1.2 milyondan 2014 yılında 2.8 milyona çıkarak, iki yılı aşkın sürede iki katına çıkmış durumda. Katmandu ve Pokhara gibi hızla büyüyen bu şehirlerde gecekondulaşma yerleşmeleri artıyor.

Nepal'de daha önce de eçilmiş bir komünist koalisyon hükümeti vardı. Komünistlerin yeniden hükümet olmasının Nepal'in işçileri ve kırsal nüfusu için sürekli gelişmeler sağlayıp sağlayamayacağını zaman gösterecektir.

CPI / Hadash: Bağımsız Bir Filistin Devleti Kurulmalıdır

İsrail Komünist Partisi (CPI) ve Hadash (Barış ve Eşitlik için Demokratik Cephe), ABD Başkanı Donald Trump'ın Kudüs'le ilgili Filistin halkının haklarını tamamen göz ardı eden açıklamasını şiddetle ve kesin olarak kınıyor.

Trump'ın açıklaması, ABD yönetimi, İsrail hükümeti ve gericici Arap rejimleri arasındaki üçlü ittifak ile bunların Arap Filistin halkının haklarına karşı gittikçe artan komplolarının bir sonucudur. Bu ittifakın konumu hem Filistin meselesi hem de bölgedeki genel gelişmeler bağlamında bugüne kadar hiç bu kadar küstahça net ve aşıkâr değildi....

hiçbir pratik amaç taşımamaktadır. Bunlara ek olarak, Netanyahu'nun, İsrail halkının dikkatini kendisine karşı sürmekte olan yolsuzluk soruşturmalarından uzaklaştırması acil bir ihtiyaçtır....

Şimdi, İsrail'in içinde barışın gerçek güçlerinin sesi de dahil olmak üzere, bu politikalara ve liderlerine karşı dünya çapında protesto seslerini yükseltme zamanı gelmiştir.

CPI ve Hadaş, işgal karşıtı güçleri, Arapları ve Yahudileri, her iki halkın haklarını ve kanlarını savunan tek çözümün geliştirilmesinde işbirliği yapmaya

ABD, İsrail ile Filistin arasındaki ihtilafa çözüm değil, sorunun bir parçasıdır. Gerçekte Trump'ın açıklaması, emperyalizmin, Siyonizm'in ve gericici Arap rejimlerinin iç ve dış krizlerini ve ayrıca bölge için yaptıkları planların başarısızlığını gizlemekten başka

çağırıyor: İşgalin sona ermesi ve 4 Haziran 1967'deki sınırlar esas alınarak başkenti Batı Kudüs olan İsrail ile yan yana başkenti Doğu Kudüs olan bağımsız bir Filistin devletinin kurulması.

www.maki.org.il 11Aralık 2017

Yunanistan'da Genel Grev

14 Aralık 2017 Perşembe günü Yunanistan'ın dört bir yanında binlerce işçi, Hükümetin, işverenlerin ve AB'nin kârları uğruna işçi sınıfının ve halkların yaşamını parçalamaya çalışmasına 24 saatlik bir genel grevle karşılık verdi.

Grevciler, SYRIZA-ANEL hükümetinin, işçilerin mücadeleleri ve kanla kazandığı en büyük başarı olan grev hakkını sınırlamaya çalışmasını protesto ettiler.

PAME tarafından Yunanistan'ın her yerinde düzenlenen gösterilere büyük oranda katılan protestocular, yoksulluk, işsizlik, sürekli güvensizlik gibi bir geleceği kabul etmemeye kararlı olduklarını gösterdiler. Eylemlere işçilerle birlikte, serbest meslek

sahiplerinin yanı sıra çiftçiler de traktörleriyle katıldılar.

Atina'da grev seferberliği ABD elçiliğine düzenlenen bir miting ile sona erdi ve Filistin halkıyla bir dayanışma mesajı gönderildi ve ABD'nin Kudüs'ü

İsrail'in başkenti olarak tanımaya yönelik kararı kınandı.

Atina'daki PAME greve katılan KKE Genel Sekreteri Dimitris Koutsoumpas, şu açıklamayı yaptı:

"SYRIZA-ANEL hükümeti Yunan halkının pahasına sefil uygulamasını ve" kirli işi " sürdürüyor. Ne kadar kısa sürede al-

datmacaların, sahte beklentilerin, hayal kırıklıklarının üstesinden gelinirse; tüm halk karşıtı önlemlerin kaldırılmasına, tüm kriz yıllarındaki kayıpların işçilere geri kazandırılabilmesi ve Yunan toplumunda ve ekonomide köklü değişiklikler için yolu o kadar erken açabiliriz. Bu, şu anda, işçi sınıfının ve diğer halk tabakalarının elindedir. KKE'yi güçlendirerek, işçileri ve sendikaları yeniden toplayarak, toplu kitle hareketlerine, sendikaların seçimlerine katılarak, sendikalarda ve diğer örgütlerdeki olumsuz güçler dengesini değiştirerek, ve bu ülkenin tüm ezilenlerinin ve azınlıklarının sosyal ittifakını güçlendirerek hemen ileriye doğru yürüyebiliriz."

Yunanistan Komünist Partisi (KKE)

www.inter.kke.gr // Aralık 2017

Fransa Neden Afrika'dan Ayrılmıyor?

Fransa'nın büyük beyaz umudu Emmanuel Macron son zamanlarda Afrika'da kendini beğendirmeye. Şakalar ve gülücüklerle doluydu. Bununla birlikte, paketin her yerinde "gençlik masumiyeti" yazılmış olsa da içindeki ürün "yaşlılık bunaması" idi. Adamın yaşı ne olursa olsun – Fransa'nın, Afrika'yı yönetme girişimi bayat ve aptalca bir hikayedir. Ve adam - Macron - yine bayat ve aptal bir Fransız maskesidir.

Bu maske, Burkina Faso'daki halka açık bir forumda bir kız, Fransız ordusunu ve Afrika'daki varlığını sorguladığında düştü. Cevap olarak Macron, histerik bir biçimde, yerel dinleyicilere, Afrika sokaklarında Fransız askerlerini alkışlamaları gerektiğini anlattı.

Sorun şu ki, bir gün önce - alkışlama yerine - Fransız birliklerine el bombası atılmıştı. Ve ertesi gün, yerli halktan birkaç kişi, "yeni sömürgecilğe son" diye slogan attılar. Afrika'da Fransız politikasının militarize edilmesi, çürük bir işgal gibi kokuyor.

Ancak aksi ne zaman oldu? 19. yüzyılda Afrika'yı işgal etmeye başladıktan sonra Fransa alkıştan başka bir şey beklemedi ancak. Afrika'daki bu uzun savaşın başlangıcındaki paket "uygarlık" idi. Fakat bu, Fransız ordusunun Sahara boyunca yayılmasına neden olan aşağılık ırkçılığı ve temeldeki kapitalizmi asla gizleyemedi.

1830'da başlayan ve Birinci Dünya Savaşı'nın arifesinde sona eren dev bir kısaç hareketi ile Fransa yavaş ve emin adımlarla Batı ve Orta Afrika'nın çoğunu işgal etti. Dakar'dan doğuya ve Cezayir'den güneye doğru hareket eden Fransız ordusu, kıtanın muhtemelen % 40'ını çaldı.

Bununla birlikte, "Fransa" uzakta Afrika'yı terörize ederken - Paris ezeli düşmayla karşılaştı: Berlin. Cermen gücü uyandı ve ironik bir şekilde Fransa'nın Afrika'ya yaptıklarını Fransa'ya yapmaya başladı. Bir dizi savaş ve işgalden sonra (1871, 1914 ve 1940) Almanya acımasızca Fransa'nın dünyadaki yerini çiğnedi. Ve 1960 yılına gelindiğinde az ya da çok Fransa, Afrika'dan çıkmıştı. Ve devrim için olgunlaşmıştı. Ya da karşı devrim.

Beşinci Cumhuriyet burjuva Fransa'nın başarısızlığını gizleyemedi. 1968, bunu herkesin görmesini sağladı. Ve birini ya da

ötekini seçmeye zorladı. Ya Afrika örneğini takip edip kendini emperyalizmin kültüründen, ekonomisinden ve siyasetinden kurtarmaya çalışabilirdi; ya da emperyalizmi yeniden tesis etmeye ve Afrika'yı yeniden fethetmeye çalışabilirdi.

Beşinci Cumhuriyet ikincisini seçti. Ve o zamandan beri düşüş başladı. Fransa'nın önemli Komünist Partisi, (sonunda Sosyalist Parti de) ve Jean Paul Sartre reddedildi. Burjuva vasatlığı egemen oldu. Ve 2000 yılına gelindiğinde, Nicolas Sarkozy ve Bernard-Henri Lévy gibi politikacılar ve filozoflar Fransa'yı NATO'nun kollarına ve onun çıplak emperyalizmine geri götürmeye hazırdılar (De Gaulle 1966'da Fransa'yı NATO'dan çıkarmıştı)..

Fransa artık bir Avrupa gücü değil, bir Avrupa komedisi idi. Yeni Avrupa yüzyılına Alman neoliberalizm hakim oldu. Ve Fransa, Berlin'in ve Almanya'nın

şeytan dininin önünde secde etmekten başka bir şey yapamaz hale geldi: kemer sıkma (ucuz emek). Ancak, Fransa'nın "Fransa" gibi davranabileceği hiçbir yer yoktu - Alman "iktidar iradesi" nden kaçabileceği tek yer Afrika idi.

Fransız "geriye dönük güç" babında bir tane kirli hüner kalmıştı: Afrika'daki ordusu. Fransa 1950'lerde ve 1960'larda Afrika kıtasından çekildiğinde, arkasında kendisine Afrika'da kaldıraç sağlamaya devam eden aktif askeri üsler bıraktı. Gerçekten de Stratfor web sitesine göre:

"Bağımsızlıklarını takiben, 12 [Afrika] ülkesi Fransa ile gizli ulusal savunma anlaşmaları imzaladı. Hiçbir zaman kamuoyuna açıklanmayan bu anlaşmalar, ulusal egemenliklerini savunmak karşılığında, Fransa'nın bu ülkelerde fiziksel bir varlığı muhafaza etmesine izin veriyor ... "

Bu kötü niyetli Fransız anlaşmalarına katılan ülkeler, Fas, Senegal, Moritanya, Mali, Burkina Faso, Nijer, Tunus, Çad, Fildişi Sahili, Orta Afrika Cumhuriyeti, Gabon ve Cibuti'dir. Ruanda, Burundi ve Zaire (Demokratik Kongo Cumhuriyeti) daha sonra listeye eklendi. Her durumda resim net: Kıtadan ayrılmadan önce (ve hatta ayrıldıktan sonra) Fransa, Afrika çevresinde bir ağ oluşturdu.

Bu düzenlemeler gerçekte ne anlama geliyordu? New York Times, 2007'de "Fransa'nın 1962 ile 1995 yılları arasında on dokuz kez Afrika'ya askeri müdahale ettiğini" yazdı. Ve 2016'da Stratfor, bu sayıyı, 1968 ile 2013 yılları arasında 42 Fransız müdahalesi olarak açıkladı.

New York Times'ın kestiği nokta 1995'di. 1994'te Fransa, Ruanda için stratejik savaşta ABD'ye yenildi (bu savaşta bir milyon veya daha fazla Hutu ve

Tutsi öldü – daha sonra Kongo'da çıkan savaşlarda milyonlarca kişi öldü). Ve Afrika jeopolitikinde bu önemli dönüm noktasından sonraki yıllar içinde - Afrika'daki Fransız gücü yalnızca ABD'nin askeri gücü (AFRICOM) yüzünden değil, aynı zamanda Çin'in yeni ekonomik gücü yüzünden kararlı bir şekilde azaldı.

1990'larda zamanlar değişiyordu. Fransa, Avrupa ve Afrika için "savaşları" kaybediyordu. İkinci derecede bir güç haline geliyordu. Yine de elinde bir numarası kalmıştı: Afrika'da yapmış olduğu açık ve gizli askeri düzenlemeler. Fransa'nın parmağı hala tetikteydi. Karşı devrim umutsuzca bir yeniden doğuşa gereksinim duyuyordu. Ve "Arap Baharı" bunu sağladı.

Tunus'ta, 2010 yılında protesto gösterileri başladığında, Fransa "askeri gücünü" (teknik destek ve polis için know-how) Tunus'taki adamı Ben Ali'ye sunarak yanıt

verdi. Ve Fransanın Afrika bağımsızlığını baskı altına alma girişimi başarısız olunca Fransa, 2013'te bağımsız Libya'ya karşı (Harmattan Opérasyonu) ve bağımsız Azawad'da (Kuzey Mali'de Serval Opérasyonu vb.) gibi savaşlara öncülük etti.

Öyle ki, 2014'te Newsweek "Fransa'nın eski Afrika İmparatorluğunu yavaş yavaş geri kazandığını" ileri sürdü. Ve 2015 yılında Business Insider web sitesi, "Fransız ordusunun Afrika'nın her yerinde var olduğunu" yazdı. Binlerce Fransız askeri Sahara ve ötesine yayılmıştı (Barkhane Opérasyonu). Aslında Afrika'yı değil, "Fransa" yı kurtarmak için savaşıyorlardı.

Fransa'nın, içler acısı burjuva rejimini geri getirme girişimi (Bourbon Fransası da diyebiliriz) Fransız ordusunun sadece Afrika'nın her yerinde değil, aynı zamanda Fransa'nın her yerinde var olduğu (Sentinelle Operasyonu) bir aşamaya gelmiş bulunuyor. 2015'te - Paris'teki silahlı saldırılardan sonra - Fransız ordusu Fransa sokaklarını işgal etmeye başladı. Ve sonra 2017'de Cumhurbaşkanı Macron göreve başlama törenine, "bir tankın" üzerinde geldi.

Rekabetçi olmayan (burjuva terimlerle) Fransız ekonomisinde tek rakip Fransız ordusu görünüyordu. Frankofon Akdeniz'in her iki tarafını da işgal ediyorlardı ve devam ediyorlar. Macron da alkışlıyordu ve alkışlıyor. Güçten düşmüş olan burjuvaziye daha düşük vergi ve daha düşük işgücü verirken, orduya sokak özgürlüğü sağlıyor. Ve Afrika'nın özgürlüğü.

Macron, Afrikalılara ne yapacaklarını söylemediğini iddia etmektedir. Ancak Fransa Devleti, ayrı bir konudur. Devlet, Fransa ve Afrika arasındaki ilişkiyi kurumsallaştırdı (Françafrique). Ve ihtişam sanrılarından vazgeçmeyi reddediyor. Son birkaç yıl içinde Afrika'ya, Libya ve Azawad'la (Kuzey Mali ve çevresi) ne yapması gerektiğini kesin bir şekilde anlattı. Ve bugün Sahara'da gölgeleri kovalayan Afrikalı güçlerinin (G5 Sahel) önüne düşüyor.

Macron'un hikayesi "cihatçılar" ve "insan kaçakçılığı" üzerinedir. Temeldeki çizgi yeni sömürgeciliktir. Ya da yeni sömürgecilik yeniden yaratma çabası...

counterpunch.org /A. O'Brien

İzmir'de Sayacılar Eylemde

İşıkkent Ayakkabıcılar Sitesi'nde çalışan ve geçtiğimiz haftalarda iş bırakan ancak talepleri karşılanmayan sayacılar, dernek kurma hazırlığındalar. İmalatçılara çağrı yaparak taleplerinin yerine getirilmesini isteyen Sayacılar, parça başı ücretlerinin artırılmasını talep ediyor. 58 yıldır bu mesleği yapan İzmir'deki hareketin öncülerinden Tefik Saraç ile görüştük:

İşbaşı: İşıkkent ayakkabıcılar sitesinde uzun süren bir eylemlilik hattı oluşturdunuz. Bu süreç nasıl başladı?

Tefik Saraç: Mesleğe girdiğimden sigortam yapılmış olsaydı şimdi benim de günlerim dolmuştu. Burada kaçak işçilik var. Bir atölyede 50 kişi çalışıyorsa bunların 10'u sigortalı yapılıyor. Haklarımızın hiç birini alamıyoruz. Çalışma şartları çok kötü. Normalde 8 saat çalıştırılması gereken biri, sabah saat 08.00'de başladığı işi gece 22.00'de ancak bırakabiliyor. Köle sistemine resmen geri döndük. Saya demek ayakkabının yüzde 75'i demektir. 15 yıldır, ücretlerimiz aynı. Hepimiz perişan durumdayız. Eşi kanser olan, kendisi kanser olan arkadaşlarımız var; bunların hiç birinin güvencesi yoktur. Bu arkadaşlarımızdan bir tanesine geçen hafta para topladık ilaçlarını alabilsin diye ancak toparlanan para bir haftalık ihtiyacını dahi karşılayamaz. Dayanışma önemlidir; bunu sürdürmeye devam etmek istiyoruz. Ancak kazancımız çok düşük, bundan dolayı dayanışma yeterince etkili olamıyor.

İşbaşı: Bu bölgede bildiğimiz kadarıyla büyük imalatçılar da var. Ayrıca patronların derneği olduğu ve fiyatların bu dernekten belirlendiği iddia ediliyor ne diyorsunuz?

Tefik Saraç: Evet işverenler bizlerden daha örgütlü, ücretleri hep beraber belirliyorlar. Bunun dışında hiçbir işveren bizimle konuşmuyor. Derdimizi dinlemiyor, bizi muhatap dahi almıyorlar. Çünkü onların tuzu kuru. İşveren mevsimine göre araba değiştiriyor. Ama bizim arkadaşlarımızın bir çoğu evine ekmek götüremediği için eşlerinden ayrılıyor. Du-

rum bu kadar acı. Sesimizi duyan yok. Örgütlenmeden haklarımızı alamayacağımızın bilincindeyiz. Bizler de en az işverenler, imalatçılar kadar örgütlü olamazsak hepimiz bir hiçiz. Birlik içerisinde mücadele etmeliyiz, ancak o zaman kazanım elde ederiz.

İşbaşı: Birçok eylemci, eylemler sırasında "hepimiz hastayız, hepimiz zehir soluyoruz, hepimiz ölüyoruz" diye yakınıyorlardı. Bu durum ne kadar gerçektir.

Tefik Saraç: Bir arkadaşımız, karşı komşum bir haftadır çalışmıyor. Kötü şartlardan dolayı sürekli hastalanıyoruz. Sabahtan akşama zehirli madde soluyoruz,

tüy yutuyoruz. Akciğer rahatsızlıkları bizde yaygın. Sürekli arkadaşlarımız ölüyor. Hepsi sessiz sedasız gitti. Bizler kaderine bırakılmış durumdayız. Benzol türevi ilaçlar ile ayakkabıların yüzünü yapıyoruz. Sürekli olarak bu kimyevi maddeyi solumak doktorların anlattığına göre alyuvarları öldürüyormuş. Bu meslekte iki yol var: ya kanser olacağız ya da alkolik olacağız.

İşbaşı: Alkolün ne tür bir etkisi var?

Tefik Saraç: Alkolün kanı sulandırdığına dair bir yanlış inanış var. Bundan dolayı yaygın olarak sayacılar alkol tüketimi yüksektir. Bundan dolayı yaygın bir inanıştır.

İşbaşı: Diğer illerde kısmen de olsa başarı sağlandı. Sizde durum nedir?

Tefik Saraç: Adana ve bir çok ilde başarı sağlandı. Manisa'da sayacılar çift başına artı iki lira almışlar, bu bile önemlidir. Antep deki sayacılar örgütlülük-

lerinin meyvelerini topladılar. İşverenler onların taleplerini kabul etmek zorunda kaldı, bu bizler için önemli bir başarıdır. Amacımız ulusal çapta bir meslek odası olabilmek, o zaman ücretlerin düzeyi üzerinde söz söyleyebilir duruma geleceğiz. Biz de başlıyoruz. Sayacılar ayaklanıyorsa bunda bir şey vardır. Amacımız bir meslek odası haline gelebilmek; bunun yolu dernekleşmeden geçiyor. Deri kundura işçileri derneği var ama burada değil. Bu dernek ismine sayacıları ekler ve burada faaliyet gösterecek bir şube açarsa direncimiz daha fazla olacaktır. Ancak böyle bir du-

rum olmazsa biz burada kendimiz doğrudan dernekleşmeye gideceğiz.

İşbaşı: Mücadelenizde bir yere kadar geldiniz ancak İzmir diğer iller gibi zam alamadı. Bu konuda neler diyeceksiniz?

Tefik Saraç: Suriyeli mülteciler gelene kadar her sene az çok zam alınabiliyordu. Sonrasında zam vermeyi kestiler. Biz ayırt etmiyoruz işçileri ama işverenler bu durumu kullanıyor. 4-5 sene dir aynı ücretle çalışıyoruz. Bu da hayat her geçen gün pahalılaştığı için kimseye yaramıyor. Yeter ki işin ücreti belli olsun, ama Türk diktin ama Suriyeli işçi diktin. İşin hakkını versinler. Hakkımızı alıncaya kadar mücadele etmeliyiz. Sayacı arkadaşlarımız, ucuz işgücüne ve kölece çalışma koşullarına artık yeter diyor. Biz artık ucuz işçilik yapmamalıyız. Suriyeli işçi arkadaşlarımızla ortak bir şekilde mücadelemize devam edeceğiz. Patronlar düşünsün. Onların kaybedecekleri var,

bizim değil. Gerekirse aramızda yine para toplar ihtiyacı olanın ihtiyacını gideririz ama bunlara boyun eğmemeliyiz.

İşbaşı: Suriyeli işçilere karşı geçmişte bir eylemlilik dizisi oluşmuştu. Sonradan bunun doğru olmadığına yönelik açıklamalar oldu. Şimdi Suriyeli işçiler ile dayanışmayı büyütebilecek misiniz?

Tefik Saraç: Geçmişte bazı yanlış yönlendirmeler oldu. Ancak o günler geçti. Patronlar artık bölemiyor, çünkü Suriyeli işçi de artık geçinmiyor. Benim karşı komşularım Suriyeli. Eskiden onların hepsi bir evde kalırdı ama şimdi ayrı ayrı kira veriyorlar. Onların yaşamı da artık zor. Eskiden bir evde bir tencere kaynardı şimdi 10 evde 10 ayrı tencere kaynamak zorunda. Karşımızdaki Suriyeli usta bana dün öğlen şöyle dedi; "Aldıklarımız yetmiyor. ücretleri yükseltsinler. 100 liralık bir ayakkabıyı biz iki üç liraya dikiyoruz. Hepimiz evimize ekmek götürmek istiyoruz". Burada herkes isyanda, Bizlerin üzerinden ev, araba aldılar. Bundan 6 yıl önce bu halde değillerdi. Suriyeliler geldikten sonra fırsatçılık oldu. Suriyeli işçiler de, yerli işçiler de mağdur bu durumdan. Onların da evi var. Sigortasını ödeyemiyor. Ailesine bakamıyor. Burada çoğu işçi asgari ücreti alamıyor.

İşbaşı: Son olarak söyleyeceğiniz bir şeyler var mıdır?

Tefik Saraç: Bizlerin gözü, kulağı ve sesi oldunuz. Teşekkür ederiz. Eylemliliklerimizin ilk gününden beri yanımızdasınız. Sağ olun, var olun. Sizlerin desteği olmasa bizler belki bu kadar da yol alamazdık. Ancak bazı arkadaşlar çok aceleci davranarak bizlerin kendileri gibi davranmamızı istediler. Böyle bir şey olamaz; burada bilinç düzeyi oldukça düşük. Bizlerin bu direniş sürecinde en önemli kazanımı Suriyeli işçiler oldu. Onlarla beraber bundan sonra daha etkili mücadele edebiliriz. Sizlere bir kez daha teşekkür ederiz.

İşbaşı: Mücadelenizde başarılar diliyoruz..